

VERSCHIJNT VRIJDAGS

KANTOREN:
AMSTERDAM
N. Z. VOORBURG WAL 262
TELEFOON INTERC. 33170
ROTTERDAM
STATIONSWEG 24
TELEFOON INTERC. 50540
'S-GRAVENHAGE
STATIONSWEG 95
TELEFOON INTERC. 111666

ONS LAND PANORAMA

No. 28 - 8 DECEMBER 1933

UTRECHT
BEMUURDE WEERD 14 WZ
TELEFOON INTERC. 13473
GIRO 149597

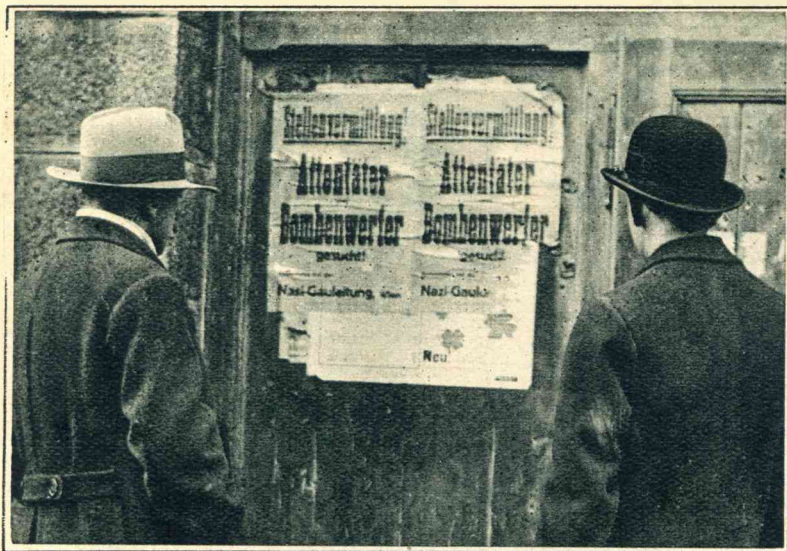
ARNHEM
SPIJKERSTRAAT 213
TELEFOON INTERC. 22922
GIRO 42680

ABONNEMENT f 1.62½ PER KWARTAAL, 12½ CENT PER WEEK.

LUXE-EDITIE f 9.— PER JAAR, f 2.25 PER KWARTAAL

NA ST. NICOLAAS

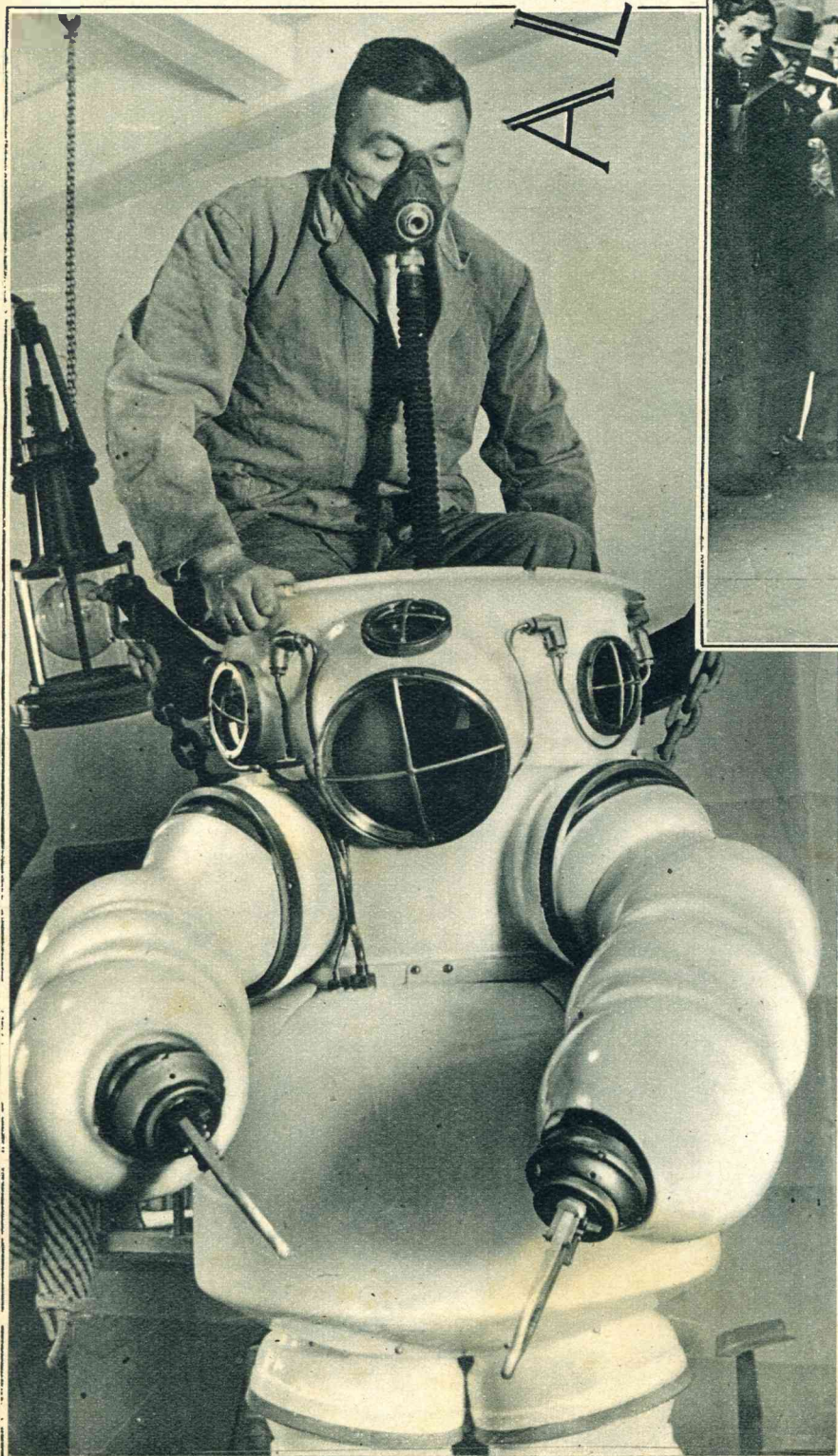
Ook een beroep. Zelfs in dezen tijd van felle werkloosheid zullen er niet vele aanbiedingen komen op dezen oproep: Aanslag-plegers en bommenwerpers gezocht.

In het tuchthuis van Indianapolis (Ver. St.), waar nogal eens onlusten onder de gevangenen uitbreken, heeft men 'n klein stalen fortje gebouwd, van waaruit men met geweren en mitrailleurs alle cellen-gangen beheerscht. De bewakings-kluis is ondoordringbaar voor alle kogels.

De duikerpakken worden hoe langer hoe sterker en groter, nu men er steeds dieper mee wil afdalen onder water, zoodat ze hoe langer hoe meer op 'n één-persoons-onderzeer gaan lijken. Bij een gevaarte als op deze foto, een der laatste modellen, kan men tenminste moeilijk nog van een „pak” spreken.

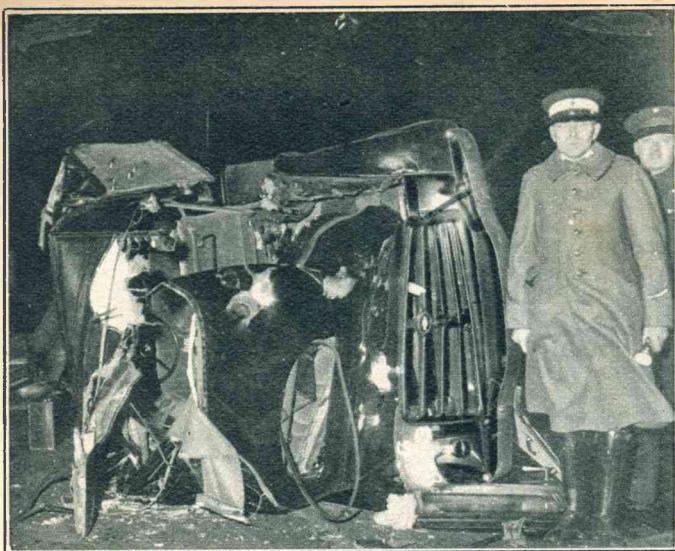
ALLERLEI

De nieuwste variatie in wereld-reizen hebben twee New Yorkers uitgevonden, die kruipend van New York naar Philadelphia gaan, een afstand van rond 100 K.M. Zij zullen deze eigenaardige reis alleen afbreken, wanneer zij onderweg werk vinden.

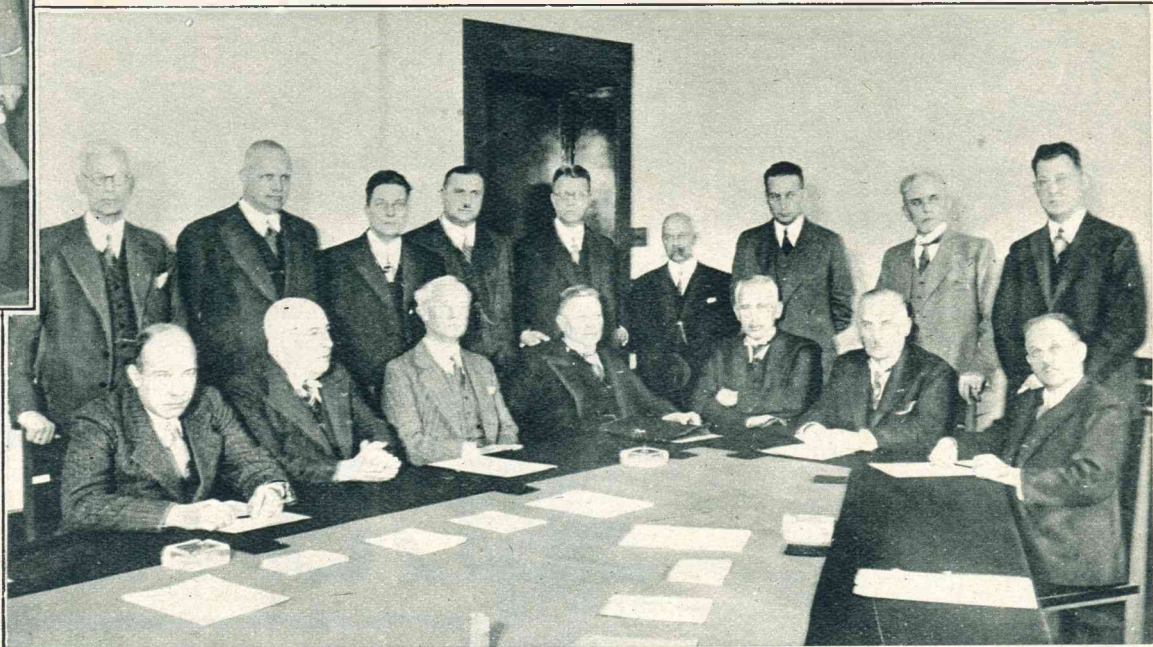

De lelijkheidskampioen van den dierentuin. Het wrattenzwijn met zijn kromme kopversiering zal tenminste niet veel concurrenten voor dien titel hebben.

Het is onbegrijpelijk, dat de bestuurder van dezen auto, die op den rijksweg bij Overschie tegen een vrachtwagen reed, ongedeerd uit de ruïne bevrijd kon worden. Een dame die daar liep, werd echter bij de botsing gedood.

In het hoofdgebouw der P. T. T. werd een bespreking gehouden tusschen den Minister van Binnenlandsche Zaken en de besturen der Omroepverenigingen over den bouw van een zender. Van l. n. r. zittend: mr. dr. P. Witteman (K. R. O.), J. Corver (A. V. R. O.), ir. M. Damme (dir. gen. P.T.T.), minister de Wilde, H. v. Boeyen (voorzitter Radioraad), mr. A. v. d. Deurne (N. C. R. V.), A. de Vries (V. A. R. A.)

Binnenland

De „Hdempa” van Volendam bij de muzikale hulde, welke werd gebracht aan burgemeester Th. v. Kolfschoten van Edam en Volendam bij diens 15-jarig jubileum als burgemeester.

Het wordt voor de kinderen 'n beetje moeilijk om te blijven gelooven aan den echten Sint Nicolaas en Pieterman, als zij er een heele verzameling van zien zooals in Den Haag, waar de zwarte knechten collecteerden voor het Haagsch Crisiscomité.

Ijs van één nacht, een dun laagje ijs, de jeugd die de sterkte dadelijk wil proeven — de gevaarlijke tijd is er weer.

Oostenrijksche grenswachten
op marsch langs gril-
lige rotspartijen.

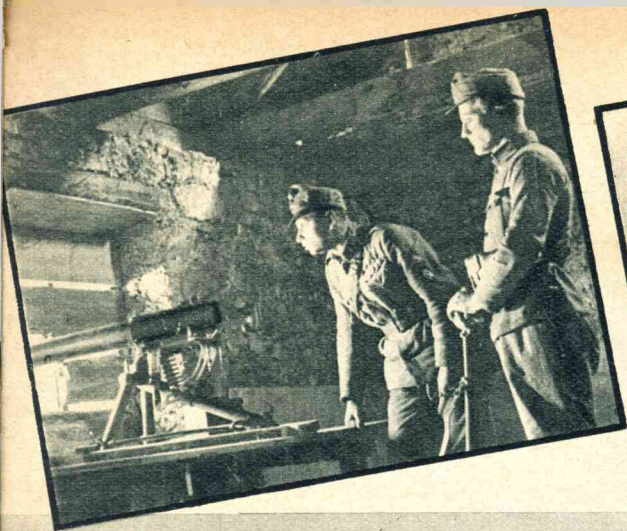

Op den grooten straatweg tusschen Beieren en Tirol, nabij
Kufstein. Enkele kilometers voor de grens spannen de Oostenrijkers zware
kettingen over den weg, opdat des nachts vooral geen auto's passeeren.

De Oostenrijksche contrôle op binnen-
komende automobilisten is zeer scherp.
Men vreest blijkbaar invoer van on-
gewenschte propagandisten.

ALS STATEN

Een hut in de Tiroler Alpen, voorzien van een machinegeweer, waarmee een bergpas in de nabijheid gemakkelijk wordt beheerscht. „Hipo's" houden er voortdurend wacht.

Een Oostenrijksche grenswacht bij den steen, die Beieren en Tirol scheidt.

Alleen de boerenbevolking werkt lustig in „twee landen tegelijk" en wordt daarin door geen van de partijen gehinderd.

TWISTEN

Dag en nacht wordt de straatweg Kufstein (Oostenrijk)-Bayrischenzell (Duitsland) streng bewaakt

Soldaten op ski's onderhouden eenige malen per week een postverbinding tusschen de grensplaatzen.

Iedereen, die 'n pas heeft en terwille van zijn dagelijksche bezigheden de grens moet overschrijden, wordt aangehouden en nauwkeurig worden de papieren gecontroleerd.

Belangrijke waarnemingsposten liggen vaak tegen steile rotswanden.

Onder de vele, vaak oppervlakkige, beschouwingen over de verhoudingen tusschen de Europeesche staten, die de dagelijksche krantenlezer onder de oogen krijgt, is er ééne, die den laatsten tijd bijzonder actueel werd. Hoeveel inkt is er al niet verschreven aan de kwestie Duitschland—Oostenrijk? Een tendentieuze of onvolledige berichtgeving doet het vaak voorkomen, of de moeilijkheden tusschen beide landen, die reeds tot betreurenswaardige grensincidenten hebben geleid, een uitvloeisel zijn van de nieuwe politieke situatie ontstaan in Duitschland door het optreden van Adolf Hitler, en in Oostenrijk door dat van den Bondskanselier Dollfuss, maar iedereen, die zijn historie kent, zal daarvoor de schouders ophalen. Men behoeft immers geen honderd jaar in de geschiedenis terug te gaan om dezelfde, en veel ernstigere, conflicten tusschen beide landen te kunnen aanwijzen. De geschiedenis van de stichting van den Duitschen Bond, later van den Noord-Duitschen Bond, en zeker niet te vergeten de Duitsch—Oostenrijksche Oorlog, in 1866 door Bismarck uitgelokt en voorbereid, bewijzen wel voldoende, dat het hier een zaak geldt, ouder dan enkele maanden.

Thans wederom zijn de verhoudingen tusschen de naburen verslechterd. Na de onderdrukking van de propaganda der voor vereeniging van beide Duitsche landen ijverende nationaal-socialisten door het Oostenrijksche bewind hebben zich eerst

eenige diplomatieke conflicten voorgedaan. Regeeringsvertegenwoordigers werden teruggeroepen en daarna bemoeilijkt men wederzijds elkanders reizigers- en toeristenverkeer. En op ernstige wijze. De grenswachten werden versterkt, totdat tenslotte, wat bijna niet kon uitblijven, ook de geweren er aan te pas kwamen. Zeer onlangs schoot een Oostenrijksche patrouille op Duitsche soldaten, die tijdens ski-oefeningen op Oostenrijksch gebied schenen te zijn geraakt. De juiste toedracht van dergelijke grensincidenten is meestal even moeilijk vast te stellen als een antwoord op de vraag, wie van de twee partijen nu eigenlijk een oorlog begon.

Uit het jongste grensincident — de begrafenis van den gedooden Duitschen soldaat werd een groote nationale manifestatie — blijkt echter wel hoezeer de gemoederen aan beide kanten verhit waren.

Van Oostenrijksche zijde wordt, in het grensgebied van Beieren en Tirol, daar waar rond de schaarsche Alpenpassen eigenlijk een soort „niet-landsland" ligt, een scherp toezicht uitgeoefend. Een speciale grenswacht is er samengesteld uit de beste krachten, die zich na een oproep om vrijwillige bewakers voor de landsgrenzen aanmeldten bij de Oostenrijksche Bondsregering.

Het leven dezer soldaten, die „Hipo" (afkorting van Hilfspolizei) worden genoemd, is vol ontberingen en gevaren, zooals de foto's van onzen Oostenrijkschen foto-correspondent Heggy laten zien. Bedreigd door lawinen en gletschers, overgeleverd aan alle gevaren van een bestaan in het hooggebergte, eischt hun leven een bereidheid

tot vele ontberingen en offeringen.

De Duitsch-Oostenrijksche veeten zijn herhaaldelijk en terecht vergeleken met familie-twisten. Want Duitschers en Oostenrijkers zijn broedervolken en men vraagt zich af of 't handhaven van kunstmatige staatkundige grenzen een volledige verzoening niet in den weg staat. Tragisch is het, wanneer een volksgemeenschap uiteen ligt en dubbel tragisch wanneer een scheiding voert tot bloedige conflicten.

Behoeven wij, Nederlanders, echter om dit te besefsen wel naar het buitenland te zien?

Het douanekantoor op de Duitsch-Oostenrijksche grens bij Kiefersfelden. De grens loopt dwars door 't gebouw. De rechterhelft is Duitsch, de linker Oostenrijksch gebied. De Duitschers hebben hun vlag uit het rechter dakraam gestoken en de wind doet haar waaie: boven.... Oostenrijksch gebied.

Zondag heeft de Arnhemse zweefvliegclub een hangar in gebruik genomen. Ter gelegenheid hiervan werd een demonstratie gegeven met een zweefvliegtuig. De voorbereidselen voor een zweefvlucht.

↖ Ajax neemt revanche. In het begin van het seizoen werden de Ajacieden op eigen terrein door Sparta geklopt. Zondag namen de Amsterdammers revanche door Sparta op eigen grond met 4-1 te slaan. Moment uit deze ontmoeting voor het doel van Ajax.

↘ Hengelo zorgt voor een Sint Nicolaas-verrassing. Zondag klopten de Hengeloërs Go Ahead met 2-1. Moment uit dezen spannenden strijd. Het doel van Hengelo wordt bedreigd.

Sport van de week

Schotland en Oostenrijk spelen in Glasgow gelijk (2-2). Kiekje uit dezen geweldigen voetbalstrijd. De Austria's voor het Schotsche doel in actie.

Gejus v. d. Meulen, onze bekende nationale doelverdediger, speelt Zondag a.s. zijn laatste internationalen wedstrijd en kwam Zondag j.l. reeds voor het laatst voor H.F.C. uit. Ter gelegenheid hiervan werd Van der Meulen gehuldigd. Op onze kiek richt de voorzitter van „Haarlem“, de heer Hin, het woord tot den scheidenden voetballer.

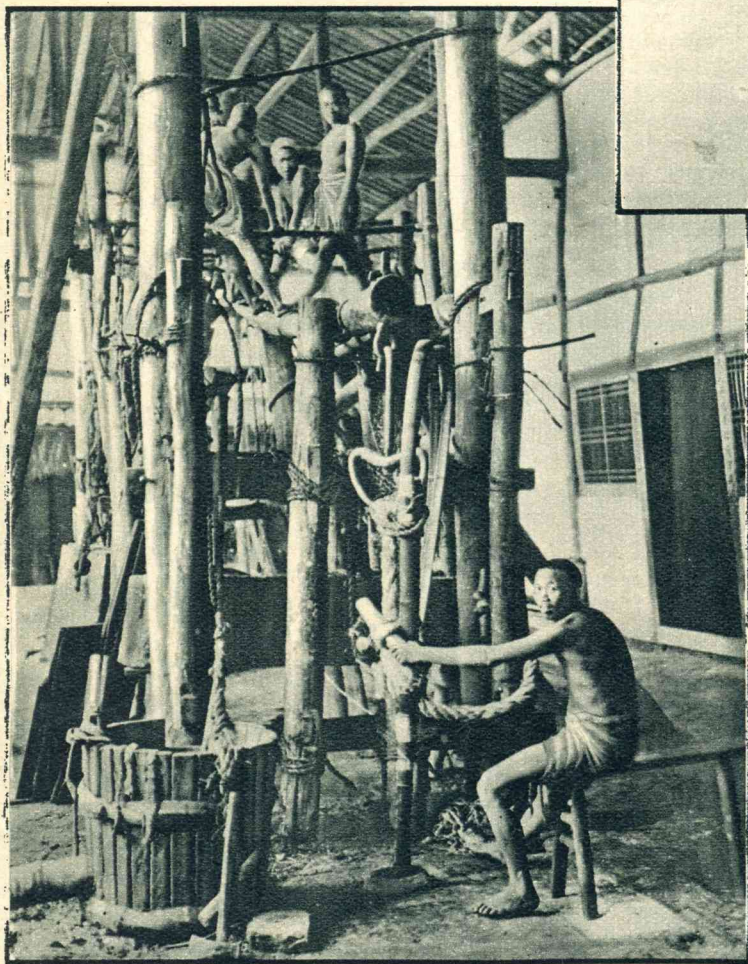
↖ Het Nederlandsch Elftal trekt tegen de Oostenrijkers ten velde. Een aardige caricatuurtekening van onze nationale ploeg, welke Zondag te Amsterdam tegen Oostenrijk speelt. Van links naar rechts: Van der Meulen, Van Run, Diepenbeek, Pellikaan, Anderiessen, Van Heel, Wels, Vente, Lagendaal, Schoemakers, Mulders.

HET OUDSTE BOORVELD

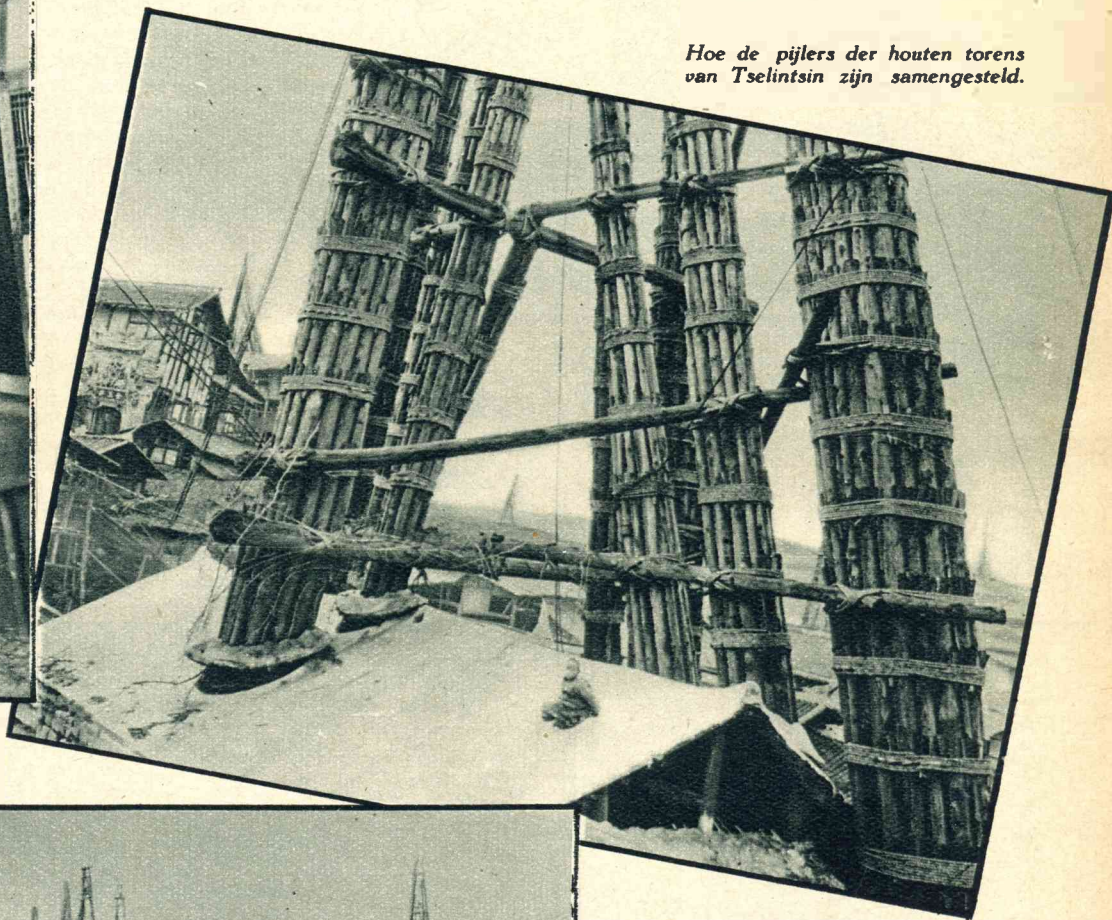
Het oudste boorveld der wereld is een interessant museum van primitieve techniek, die in eeuwen niet veranderd is. Het bevindt zich bij Tselintsin, in de Chineesche provincie Setschan, aan een zijrivier van de Yangtse. Reeds 2000 jaar geleden werd daar zout gevonden, dat eerst in kuilen kon worden gewonnen, doch waarvoor later geboord moest worden, toen de voorraad aan de oppervlakte uitgeput was. Dit boren ging met primitieve middelen; eerst wordt een schacht gegraven van ongeveer 25 M. diep, waarboven een boortoren wordt gebouwd

Tselintsin, de stad van het oudste boorveld ter wereld.

Waar de boor in den bodem verdwijnt; de inlander op den voorgrond draait den beitel af en toe een halven slag om; boven staan de arbeiders, die hefboom en boor beurte'ings opheffen en laten vallen.

Hoe de pijlers der houten torens van Tselintsin zijn samengesteld.

van met touwen aan elkaar gebonden palen. Deze toren dient o.a. om er het rad in op te hangen, waarover een bamboe-kabel loopt, waarmede later het zout wordt opgehaald; het boren zelf geschiedt met een ijzeren beitel, die beurte'ings wordt opgehaald en neergelaten door middel van een langen, horizontaal geplaatsten hefboom. De hefboom wordt niet mechanisch bewogen, maar door acht à tien arbeiders, ongeveer zooals bij onze oude brandspuiten met een zwengel. Het zout wordt naar boven geheschen, gezuiverd en verdampt, waarbij men gebruik maakt van de heete gassen, die uit de booropeningen ontsnappen. Het spreekt vanzelf, dat alle werkzaamheden veel tijd vragen; er worden bijna geen machines gebruikt, doch daar staat tegenover, dat deze methode om al borend in de aarde door te dringen, reeds eeuwen geleden werd toegepast, toen elders op de wereld niemand kon bevroeden, dat de schatten beneden de oppervlakte der aarde in het daglicht kon brengen.

Overzicht van het zoutindustrie-terrein van Tselintsin met de talrijke boortorens; de primitieve houten torens worden tot een hoogte van 50 M. gebouwd.

Gustave Eiffel en zijn
ijzeren monument.

DE HOOGSTE TOREN

hoogte van 115 M. Op de
hoogte van 190 M. komen
de vier zware stijlen bijeen ;
80 M. hooger komt dan het derde platform, terwijl
daarboven nog een electrisch zoeklicht is en ten
slotte op het hoogste puntje een balcon, dat men
langs een wenteltrap kan bereiken. Wil men bij
wijze van sport den geheelen toren beklimmen,
dan is daarvoor een trap van 1792 treden beschik-

Tien jaar gele-
den stierf in
Parijs een inge-
nieur, die de
hoofdstad van zijn vader-
land, Frankrijk, verrijkt had
met 'n kolossaal bouwwerk,
dat een der wereldwonderen
genoemd mag worden.

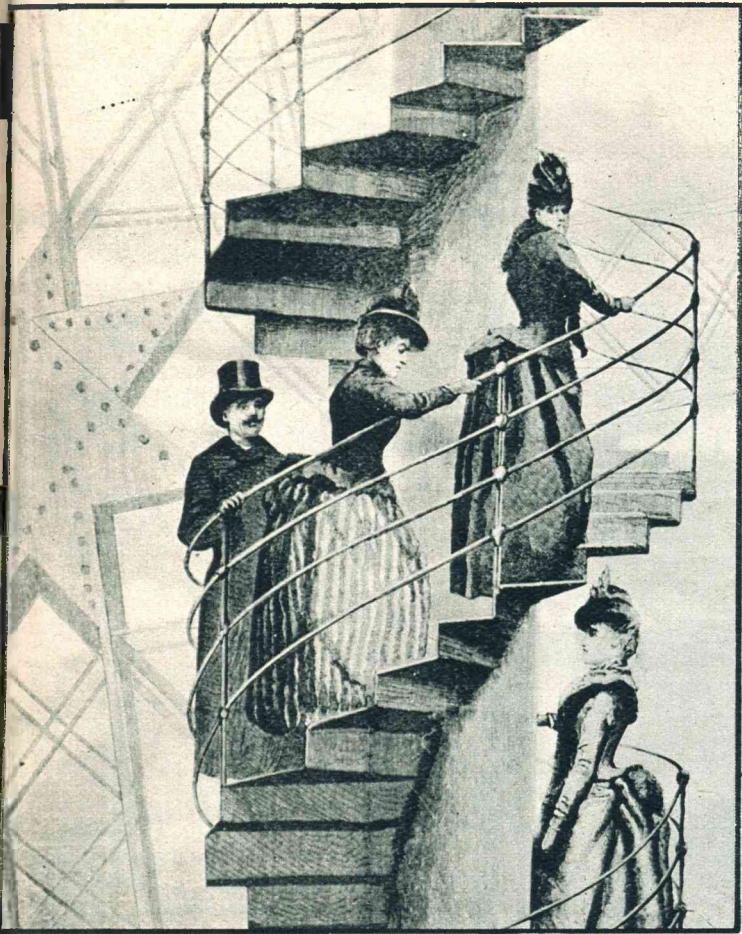
Ook in onzen tijd, nu wij wel ge-
wend zijn aan hooge wolkenkrabbers
en antennemasten, is de Eiffeltoren
nog wel een bijzonderheid, die men bij 'n
bezoek aan Parijs heusch niet zal overslaan;
45 jaar geleden, toen er heel wat wonderen
der techniek nog niet bestonden, moet dit
gevaarte dus wel sterken indruk gemaakt
hebben. Er zullen er toen ook velen geweest
zijn, die het fantastische plan ongeloovig
bespot hebben en niet eerder hun twijfel
hebben opgegeven, dan toen de vlag op
het hoogste puntje wapperde en Parijs 't
300 M. hooge monument voltooid zag.

Driehonderd meter is een respectabele
hoogte. Daarvoor is een ontzaglijke massa
ijzer noodig en moet een flink fundament
gelegd worden; op het hoogste puntje,
driemaal honderd meter boven Parijs, is
een balcon van 1¹ M. middellijn, maar op
den bodem is het fundament 676 M² groot
en gemiddeld 12 M. dik. Het vierkant,
waarop de toren staat, is bijna 130 M.
lang; bij het eerste platform, 57 M. hoog,
is dit 65 M. en bij het tweede 30 M., op een

Het geweldige werk is voltooid; op het hoogste
topje hijscht ingenieur Eiffel zelf de vlag.

Het eerste stadium van den bouw; een der
vier zware pijlers rijst uit het fundament op.

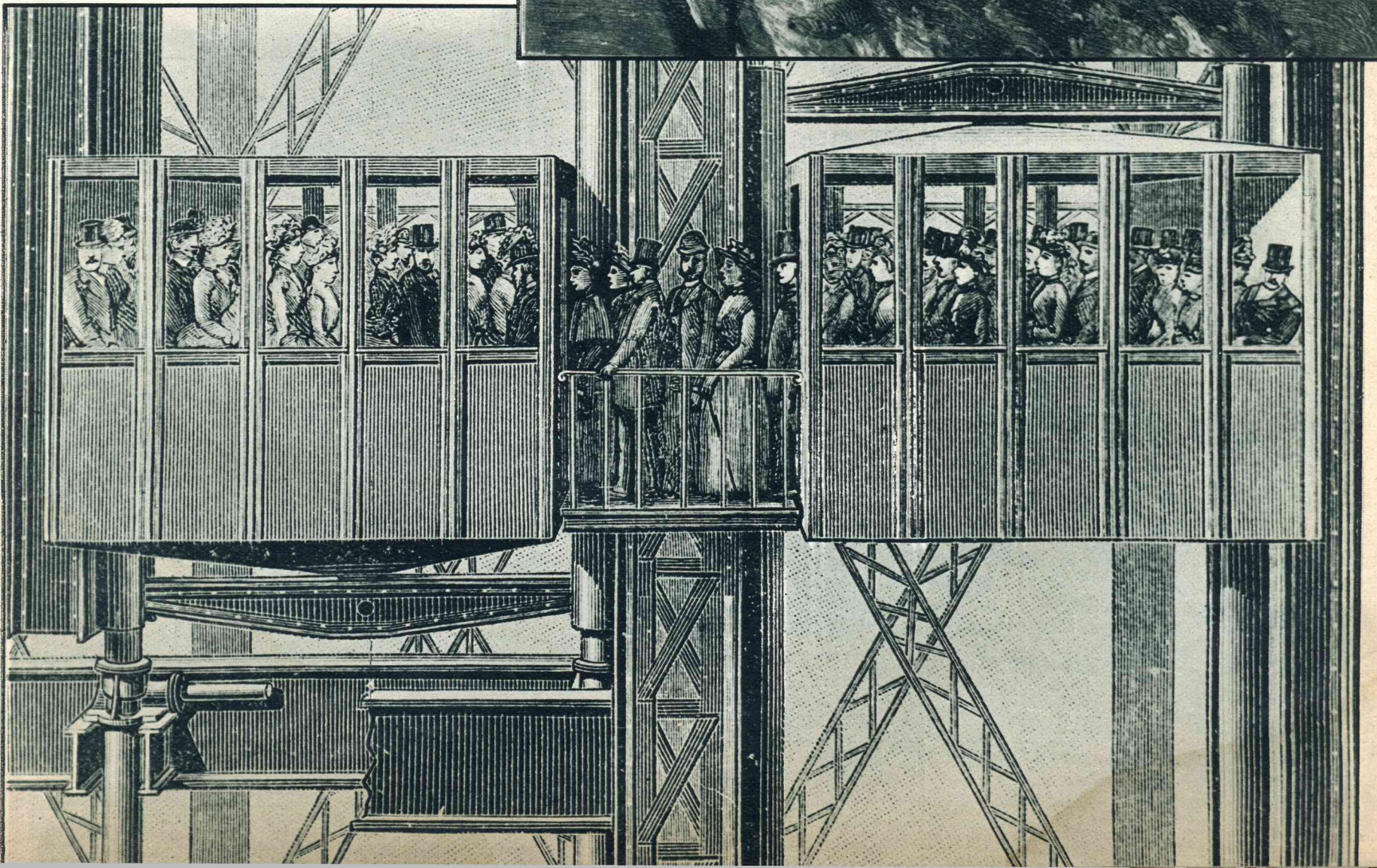
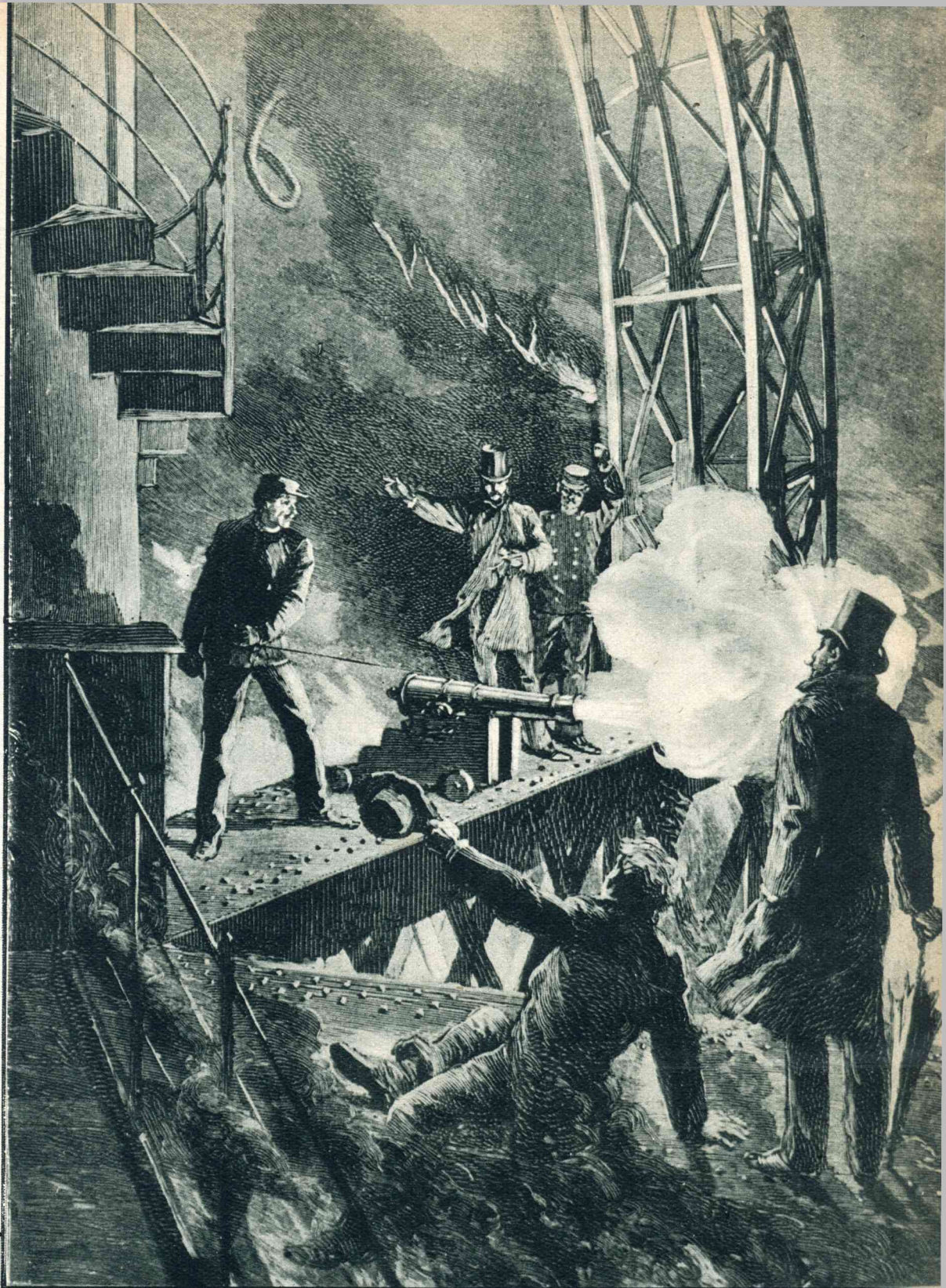
De wenteltrap naar 't balkon op het topje van den toren.

Hoog op den toren werd een kanon afgevuurd ten teeken, dat de wereldtentoonstelling van Parijs, waaraan de toren zijn ontstaan dankte, gesloten was.

baar, doch men zal het begrijpelijk vinden, dat de meeste bezoekers van de liften gebruik maken.

Het gewicht tenslotte? Negen millioen K.G. ijzer heeft Gustave Eiffel noodig gehad voor zijn kolossaal monument, dat ter gelegenheid van de Parijsche Wereldtentoonstelling van 1889 gebouwd werd en dat nog altijd een der belangrijkste bezienswaardigheden van Parijs en een der merkwaardigheden van Europa is.

Hoog boven Parijs moet men overstappen van de eene lift naar de andere, die naar het derde platform voert.

Een confrontatie met een middeleeuwschen wassen staatsman, of iets dergelijks.

Het Wassenbeelden Kabinet is 'n sensatiefilm van zeer zware kwaliteit. Het is onder meer de geschiedenis van een monomaan, die iedereen, waarmee hij in aanraking komt, in was wil copieeren. Hij steelt menschen en brengt die in een onderaardschen kerker, om ze daar in kokende was onder te dompelen. De politie is hem reeds op het spoor, doch van den geheimen kelder is zij niet op de hoogte. Een vriendin van een verdwenen meisje ontdekt echter toevallig het vreeselijke geheim, doch inmiddels heeft de politie dat ook reeds aan den eigenaar van het kabinet weten te ontfutselen, zoodat zij nog juist bijtijds komt, om ook het andere meisje uit de klauwen van den waanzinnige te redden. — De film is buitengewoon griezelijk en tot aan het einde toe blijft men geboid en vraagt men zich af, hoe 't zal eindigen. Warner Bros beschouwt deze geschiedenis dan ook als een van de voornaamste films harer nieuwe productie.

HET WASSEN-BEELDEN KABINET

De vriendin ontdekt den verborgen en geheimen kelder.

Een vrouw en haar afdruk.

Gevangen in het kabinet.

Liefde

OP HET TWEEDE GEZICHT

Het was in ieder geval een aardige, hartelijke kerel (wel geen harde werker, maar een aardige vent), en het was een pittig en leuk en lief meisje en 't was in ieder geval echte liefde, ofschoon liefde op het tweede gezicht, liefde, welke zij zich pas na hun huwelijk bewust werden. Een lief meisje, een aardige man en echte liefde — dus wat

De eerste ontmoeting in het plantsoen — geen liefde op het eerste gezicht!

Het gelukkige einde; v.l.n.r. Dick v. Veen, Maria Marletto als de levendige Françoise, Annie v. Ees en Louis Gimberg.

doet het er toe, dat de twee jonge mensen in het stuk op 'n beetje onwaarschijnlijke manier tot elkaar komen? 't Is een lief, charmant, gezellig blijspel; Annie van Ees, Louis Gimberg, Dick van Veen, Piet Bron spelen het vlot en vlug, losjes en grappig, gezellig en ondeugend, nu en dan weemoedig-ontroerend, en zoo'n avond in den schouwburg, in de trieste maanden van een triesten tijd, is een genoeglijke en prettige avond.

Consternatie op de kamer van Hugh Raine (Dick van Veen op de tafel) over den verloren briljanten ring; rechts Maria Marletto (Annie v. Ees), op den grond John Nightingale (Louis Gimberg).

De Hoofdprijs

in de Sweepstake

door Berta Ruck

De majoor vond het een vreemde gewaarwording, vijf pond te leenen aan iemand, die zoo'n fortuin had verworven.

„Dank u wel, hoor. En nou gaan ik maar es na me slaapkamer, want ik mot nog 'n brief schrijven....” De Owens waren niet vrij van nieuwsgierigheid omtrent den persoon, aan wien Minnie schrijven wou. Aan één van die familieleden, die niet de moeite waard waren om over te spreken? Want de tweede post, met den onvermijdelijken stroom van bedelbrieven en dergelijke, was er nog niet. „En dan wou ik u nog wat vragen.”

„Da's best,” zei de majoor. En hij en zijn vrouw vonden het verwonderlijk, zooals het kind uit den hoek kwam, sinds zij rijk was. Zij wist, wat zij wou, en zij dorst het te zeggen ook! „Wat wou je vragen?”

„'t Is vandaag Maandag,” zei Minnie, „en u zou vandaag met juffrouw Evangeline op de thee gaan bij de juffrouw d'r galant thuis....”

De beide dames lieten een schrikgeluidje hooren.

„Lieve hemel! Da's waar ook! Ik had er met al die opwindning heelemaal niet meer aan gedacht! Jij wel, Evangeline? Goed dat je 't ons helpt othouden, Minnie.”

„Astublieft, mevrouw. Ik wou alleen maar zeggen, dat je met dat slechte weer best een verzetje hebben kan, bij een ander thee drinken bevoorbeeld. Dus as u 't goed vin, wou ik wel mee....”

Om goed te begrijpen, hoe heldhaftig de houding van mevrouw Owen was tegenover dit verzoek van juffrouw Morris — zij liet namelijk door geen woord of blik of gebaar iets van haar gevoelens blijken — had u óók vijftien jaar in dat afgelegen, ouderwetsche, conservatieve hoekje van de wereld moeten wonen. Dan had ook u, minstens vijftien jaar al, een beleefde, heimelijke, onuitgesproken vijandschap gevoeld tegen één der „buren”, dien u in uw hart als een indringer en een opkomeling beschouwde. Een „buurvrouw”, wier zoon (voor wien zij geen meisje goed genoeg acht) al drie jaar verloofd was met uw dochter (die u veel te goed voor hem vond). Een buurvrouw, die op iedere bloemententoonstelling in de streek de prijzen voor uw neus wegsnoepte, omdat zij twee tuinlui kon houden — al kon ze haar zoon niet genoeg geld meegeven, om te trouwen. Deze buurvrouw was mevrouw Hamble, en naar háár welverzorgde huis wou Minnie Morris mee op visite, in heel de afschuwelijkheid van haar Zondagstoilet.

„O — ja — da's goed — ga maar mee,” zei mevrouw Owen, en haar gedachten joegen: „Geen half werk doen. Wat je op je genomen hebt, moet je doen.... 't Is trouwens een goed kind.... Ik trek me er niets van aan, wat mevrouw Hamble zegt of denkt! Wat kan 't me schelen? En ik hoop maar, dat Angy 't niet al te erg vindt — dat we Minnie, met dien afgrijselijken groenen hoed op, mee moeten nemen naar Cedric z'n moeder.”

„Dan zal ik Billy Jones opbellen, dat ie met 'n wagen komt,” besloot Minnie. „Dien auto betaal ik. Van de vijf pond, die meneer me geleend hêt.”

De Owens hadden namelijk wel een wagen bezeten, maar zij waren er niet erg gelukkig mee geweest, en ten slotte hadden zij het wrak bij Billy Jones ingeruild voor een nieuw onderdeel aan de motorfiets van Ronnie. Als de Owens nadien ergens heen moesten, waar zij te voet of met een bus niet komen konden, gingen zij in een huur-auto.

Mevrouw Owen moest zichzelf vermanen, eens anders huis niet te begeeren, toen zij uit de kille somberheid van het voorjaarslandschap in de ruime, warme hall van huize Pantavon kwam.

„Ik houd mijn mantel maar aan, dank je. Zoudt u uw regenjas maar niet liever afgeven, juffrouw Morris?”

Juffrouw Morris en het keurige dienstmeisje, dat haar regenmantel aannam, wisselden een blik, die was als het kruisen van dolken. Drie weken geleden had Evangeline aan Mary Saunders gevraagd, of zij zich niet wilde ontfemen over hun Minnie Morris, die heelemaal geen omgang had; maar het binnenmeisje van de Hambles had zich te hoog geacht voor een vriendschap met het meisje der Owens.... Klaarblijkelijk had Minnie hier iets van

gehoord — en even klaarblijkelijk wist Mary, hoe de verhoudingen door den keer der fortuin veranderd waren. **No. 4**

Strak in de houding sprak de dienstbode de bezoekers aan: „Mevrouw Owen, nietwaar, mevrouw? En juffrouw Owen en.... Mag ik uw naam weten?”

„Mijnes? Nog precies eender. Juffrouw Morris!”

Met den neus in de lucht ging Mary de bezoekers voor, de hall door, toen de deur van de biljartkamer openging. Temerig klonk het: „Hallo! Goeden middag! Ik dacht al, dat ik de bus uit 't dorp de laan in zag komen. Hoe gaat 't? Hoe gaat 't?” En slenterend naderde Cedric Hamble.

Zes weken waren er geweest in het leven van Evangeline Owen, dat zij dezen jongen man had beschouwd als den tooverprins uit het land harer droomen. Mevrouw Owen echter vond aan Cedric niet veel méér goed dan zijn stoffelijke omstandigheden. Hij had zich echter niet eens de moeite gegeven, hen met zijn auto van Bringwyn af te halen. Cedric droeg keurige kleeven, en hij was lid van de duurste clubs in Londen; maar hij was nog niet waard, om de schoenen te poetsen van haar eigen Ronnie, die op dat saaie kantoor werkte als een slaaf, en niets had dan een versleten motorfiets, en zich niets kon permitteeren.

„Maar ja!” zuchtte mevrouw Owen, zooals zij vaak zuchtte, „als hij Evangeline gelukkig maakt en op prijs stelt....”

„Hallo, Angy,” groette hij.

„Hallo, Cedric,” antwoordde zijn verloofde.

„Zoo, hebben jullie....? Prachtig! Kolossaal idee, om de winnares van de Sweep mee te brengen.” Hij stak Minnie zijn hand toe. „Mag ik u mijn hartelijke felicitatie aanbieden? Mijn moeder heeft een massa menschen bij elkaar gehaald, die letterlijk groen zullen worden van nijd, als ze u zien.”

„Ik hoop maar,” dacht mevrouw Owen snel, „dat het arme kind niet aan 't snuiven gaat.”

Evangeline dacht even snel: „Zij gaat aan 't snuiven — ik voel 't.” Minnie snoof; lang en luid.

Even vertrok Cedric spottend zijn te kleinen mond, toen ging hij voort: „We waren allemaal dol nieuwsgierig om te zien, hoe zoo'n gelukkig mensch er uitziet.”

Met een zekere pijn voelde mevrouw Owen aan, wat er achter die jovialiteit van haar toekomstigen schoonzoon school. „Hij is niet hartelijk,” dacht zij mistroostig. „Cedric is niet hartelijk. Hij is in staat, het arme kind tot spot van zijn moeders gasten te maken; haar zoo zenuwachtig te maken, dat ze gaat morsen en den boel uit haar handen laat vallen.... Nee! Hij måg niet liefdeloos zijn. Zoo onhebbelijk kunnen zelfs de Hambles zich niet gedragen.”

Terwijl Cedric met hen de hall doorliep, en neerkeek op juffrouw Morris, nam hij zich voor, zich eens goed met dat schepsel te amuseeren, met dat slechte weer.

„Toen we elkaar den laatsten keer gezien hebben,” sprak hij tot haar, „deed u op Bringwyn de deur voor me open; ik gaf mijn naam op, en toen keek u me vreeselijk wantrouwig aan en u zei: „Watte?””

„Afschuwelijk! Wat is dat leelijk van hem,” dacht mevrouw Owen. „Hij legt 't er op toe, om haar doodelijk verlegen te maken!”

Als dit zoo was, slaagde hij niet.

„Ja, dat weet ik nog best,” zei 't gewezen binnenmeisje vriendelijk. „U zei: Hamble. Ik zei: Watte? Ik ben blij, dat ik de deur niet voor uw neus dicht heb gegooit!”

„O — ja, eh.... ik ook. Wilt u maar binnenkomen? U bent de eeregast vandaag.”

Mevrouw Owen voelde zich minder ongerust. Zij en haar dochter dachten beiden, dat Minnie misschien tòch tegen hem opgewassen zou blijken.

ACHTSTE HOOFDSTUK — EEREGAST.

Toen Cedric de deur van zijn moeders salon opendeed, ratelden er vlugge stukjes gesprek:

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE.

De verarmde familie Owen, de majoor, zijn vrouw, Ronnie de zoon en Evangeline de dochter, leven met Margaret de keukenmeid en Minnie het tweede meisje op „Bringwyn”, een vervallen landgoed. De Sweepstake is op komst; allen hebben een lot en men leeft in spanning. Door de radio hoort de familie het verslag van de race en dan blijkt, dat het tweede meisje den hoofdprijs heeft gewonnen. Minnie's hoogste verlangen blijkt te zijn als betalend logé in den familiekring der Owens te worden opgenomen. Hetgeen haar wordt toegestaan.

„'t Is anders wél een veelbewogen week... dertig- of veertigduizend, geloof ik... al het zilver... jawel, maar om zoo'n kind nu voorgoed te houden!... Interessante week... inbraak... Sweepstake... Inbraak.”

„Moeder!” kwam de gerekte tenorstem van Cedric, „hier is mevrouw Owen, met mejuffrouw Evangeline Owen, en — juffrouw Morris, de winnares van de Sweep!”

Het gebabbel hield op. In de plotselinge stilte trad het trio van Bringwyn het groote, weelderige salon binnen, dat vol zat met dames uit de buurt. Als met één blik keken zij op, de kopjes in de hand — nieuwsgierig staarden zij naar het meisje met den opzichtigen groenen hoed, den bril, den goedkoopsten mantel.

Dus dat was ze? Groote hemel...

Mevrouw Hamble trad glimlachend toe, om haar gasten met woord en gebaar welkom te heeten. Haar neus en haar oogen echter werden door haar glimlach niet minder scherp.

„Ik ben blij, dat u komt, mevrouw Owen. U hebt toch zeker dat heele eind niet geloopt met dat weer? O ja natuurlijk — u hebt u door Billy nes laten vervoeren. En wat zie jij er goed uit, Evangeline...”

„Zij kan me niet uitstaan,” dacht Evangeline, voor den duizendsten keer. „Zij wordt echt de ouderwetsche schoonmoeder van de anecdotenblaadjes.”

„En wat een model-verloofde, om terwille van den beminde zoo'n zondvloed te trotseeren! Dat is ware liefde. En hebben jullie heusch...”

„Ja, we hebben juffrouw Morris meegebracht.”

„Prachtig! We zijn heel blij, dat we de gelegenheid krijgen, eens een echte levende Sweep-winnares te feliciteeren. Hoe maakt u 't?”

„O dank u, goed, mevrouw.” (Snuf!)

„Gaaf u zitten. Hier, juffrouw Morris, is 't niet?... Mooi. U hebt zeker net een gevoel, of 't een sprookje is, niet? 't Is kolossaal. De moderne Asschepoes!” Een schrill lachje. „Evangeline wil zeker graag bij Cedric zitten. Ik dacht al, dat hij den heelen middag in de biljartkamer bleef, maar jij hebt hem er uit weten te krijgen!” Een schrill lachje. „Zitten we allemaal prettig?”

„O, dank u, ik zit best,” antwoordde juffrouw Morris.

„En wat was u nu van plan?”

„Ja, da weet ik niet, hoor! Ik blijf kalm waar ik ben — eerst es 'n beetje op adem komen.”

Er steeg een zucht op uit dien kring van theedrinkende oude dames en oude vrijsters. Dat onmogelijke kind van Bringwyn had het grootste buitenkansje gehad, dat er maar te halen was, en zij wist er geen weg mee! Alle anderen in de kamer (één persoon uitgezonderd) zouden wel geweten hebben, hoe zij dat geld moesten omzetten in puur geluk. O, wenschen en droomen, lang gekoesterd, die nooit in vervulling gaan!

Die ééne uitzondering was Rosamond Pritchard, de jongste der vijf ongetrouwde zusters Pritchard. Achter het strakke uiterlijk eener oude vrijster had zij het hart van een droefgeestig schoolmeisje. Zij zat te denken: „Al had ik de Sweep gewonnen, dan hielp 't me toch niet meer. Ik zou er het eenige echte geluk niet door krijgen. Het zou me niet kunnen geven, wat Evangeline Owen heeft!”

Evangeline had, na dien koelen groet „Hallo, Evangeline” in de hall, haar peinzenden blik om zich heen gehouden als een mantel. Haar verloofde mompelde: „Mooie toestand! Hoe bevalt 't je met dat onmogelijke schepsel? Zou 't lang duren?” terwijl hij haar een kopje thee reikte. Maar zijn meisje hoorde het nauwelijks; zij luisterde naar haar eigen gedachten. Buiten viel nog de koude lenteregen, maar Evangeline voelde zich als vóór een onweer: gespannen, gevoelig voor iedere bekende kleinigheid. Zij voelde het neerbuigend gebaar van Cedric, toen hij toast rondreikte op een kostbare schaal; zij voelde de sfeer van beschermenden, half bedwongen spot. Evangeline had al een massa vervelende partijtjes op Pantavon meegemaakt. Daarom leek dit haar dan zoo anders? Kwam het door de manier, waarop de Hambles Minnie behandelden? Kwam het door het sissend gefluister tusschen haar aanstaande schoonmoeder en de doktersvrouw? „Ja, heel

eigenaardig... Je begrijpt niet, waar ze zin in hebben... Maar ja, als je zoo krap zit...”

Evangeline bewoog even, geprikkeld, haar linkerhand. Cedric's ring was nauw en zwaar aan haar vinger.

„Angy heeft weer een bui,” dacht haar toekomstige echtgenoot. „Enfin, we zullen eens kijken, of we niet wat meer uit het wonderdier kunnen halen dan de anderen!” En hij wong zich tusschen de knieën en tafeltjes door naar de plek, waar Minnie Morris van haar thee zat te genieten als een kind, dat getraceerd wordt.

„Mag ik mij komen koesteren in de afstraling van het succes?” Cedric, de eenige man in het vertrek, liet zich neerzinken op een laag stoeltje, tusschen Minnie en de doktersvrouw in. „Begrijpt u nu, hoe we u allemaal benijden?”

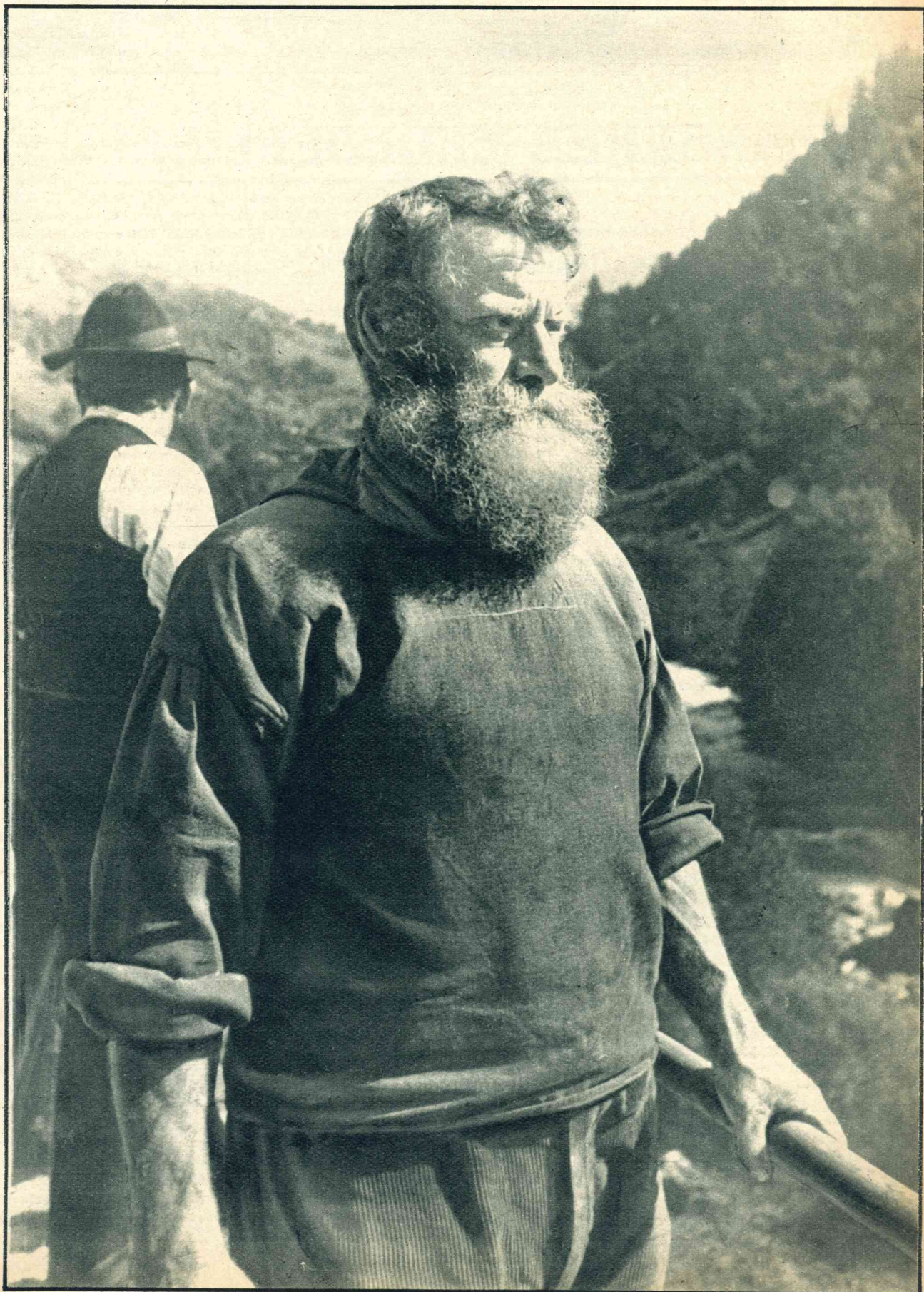
„Benijden? Ik zou niet weten waarom,” zei juffrouw Morris. „Je ken trouwens nooit weten. Hoe meer je heb, hoe meer je wil hebben, zegt 't spreekwoord.”

„Eh... in ieder geval is 't heel vriendelijk van u, om u zoo in 't publiek te vertoonen. Vindt u 't niet een beetje onaangenaam?”

„O, dat gaat best,” antwoordde Minnie. Zonder verlegenheid at zij haar vierde koekje — ze hadden in ieder geval wáár voor hun geld, dacht zij.

„Ik vind 't echt een bewijs van uw goede hart...”

„Een goed hart is meer waard dan een kroontje,” zei juffrouw Morris, in een oogenblik van stilte om haar heen. Nu zij aan 't praten was gegaan,

Van een stoer en sterk geslacht.

EGYPTE

voor een winterverblijf,
waar onafgebroken zonneshijns en
ideaal klimaat spreekwoordelijk zijn!

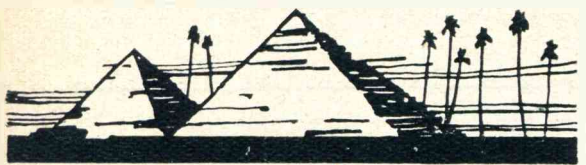
Complete inclusieve terugreisboekjes tegen gereduceerde
prijzen af de Middellandsche zeehavens. Te verkrijgen van
November tot Februari, wanneer het klimaat het mooiste is.

Voorbeeld: **27-daagsche toer**
(17 dagen in Egypte) **£ 64.-**

Het „Winter in Egypte” prospectus met nauwkeurige
bijzonderheden over de inclusieve toeren en andere
instructieve geïllustreerde brochures zijn op aanvraag
gratis te verkrijgen door

TOURIST DEVELOPMENT ASSOCIATION OF EGYPT
(T.D.C.) - 60, Regent Street - LONDON W. 1

Wendt U zich ook tot de scheepvaartmaatschappijen of Wagons-Lits-Cook
American Express en de belangrijkste reisbureaux.

Teer en mat moet de teint zijn!

De schoonheid van de huid mag niet door eenigen glans
geschaad worden. Gebruik daarom geregeld - elken dag -
voor de verzorging van Uw teint Matt-
Creme, dat edele "4711"-product. Een
waasje van deze klassieke Schoonheids-
Crème geeft Uw huid spoedig de verlangde
teer matte teint, waardoor ze er steeds
jeugdig frisch en onberispelijk verzorgd
uitziet. Ook als onderlaag voor poeder
is Matt-Creme uitstekend geschikt.

Glazen potjes 60 en 90 cent
Tuben 35 en 60 cent

Matt-Creme
De Klassieke "4711" Schoonheids-Crème

BELANGRIJKE MEDEDEELING!

Het ontzaglijk succes, 't welk het onlangs verschenen jeugdboek
Vacantiegenoegens in een jongenskamp

door J. NOWEE, hetgeen als premie voor onze abonne's is
verkrijgbaar gesteld voor slechts **17½ cent**, is ten deel gevallen,
is de oorzaak geweest dat de eerste oplage **totaal is uit-**
verkocht! Om aan de vele aanvragen te voldoen, hebben wij
besloten van dit spannende en spotgoedkoop boek een
tweede oplage te doen drukken, welke eerlang zal gaan ver-
schijnen. Bestellingen kunnen nu reeds aan onze bezorgers,
agenten of op ons hoofdkantoor worden opgegeven.

Sinds onze laatste opgave keerden wij tezamen
met onze zusterbladen tengevolge onzer

Gratis Ongevalleverzekering

de volgende bedragen uit aan:

Wed. L. de Koning, Ondiep 156, Utrecht	f	300.—
Wed. van M. van der Aa, Enkevoortstraat 11, Mierlo Hout	"	500.—
Wed. van A. Bouwman, Kramatweg 5 hs., Amsterdam (O)	"	600.—
C. van der Graft, Rijksweg 177, Harmelen	"	60.—
W. Been, Goudscheweg 22 b, Rotterdam	"	30.—
J. Molendijk, Helvoetsche Achterweg 98, Nieuw-Helvoet	"	100.—
W. H. Klein, Goudsche Rijksweg 183 b, Rotterdam	"	600.—
J. P. Struijvenberg, Nolenstraat 15, Schiedam	"	30.—
A. Philippi, Wijngracht 56, Kerkrade	"	1.000.—
J. Kaper, Wilhelminakade 18, IJmuiden	"	10.—
P. Houben, Haarlemmer Houttuinen 79 1, Amsterdam (C)	"	300.—
M. J. Kempener, Kerkstraat 104, Oirsbeek	"	25.—
H. Schijvens, Oranje Nassaustraat 18, Valkenswaard	"	250.—
A. Hagendijk, Schalkburgerstraat 10 b, Rotterdam	"	30.—
H. C. Edney, Dorpsstraat 24, Rhon	"	30.—
M. J. Kooy, Watergeusstraat 59 a, Rotterdam	"	30.—
J. v. Holten, v. Alkemadeplein 40, Rotterdam	"	15.—
H. Dral, Albert Hahnplantsoen 14, Zaandam	"	5.—
W. Looyen, Reinwardtstraat 28, Amsterdam (O)	"	20.—
C. Hottentot, Westzanerdijs 114, Zaandam	"	5.—
	f	3.940.—
Vorig totaal bedrag	"	293.741.—
Nieuw totaal	f	297.681.—

ESCARA

Treft den smaak
door de fijne
gecombineerde
vulling van cara-
mel en nougat.

RINGERS
Let op den naam!

DRAISMA VAN
VALKENBURG'S
LEVERTRAAN:
LEEWARDING

In één keer
blanker tanden!

Zelfs de meest verkleurde tan-
den worden na korten tijd
parelblank, als ze regelmatig
met **PASTOL** worden ge-
poetst. Bovendien zal **PASTOL**
door haar hygiënische werking
de tanden gezond en gaaf
houden.

PASTOL is heerlijk frisch van
smaak, zuiver van samenstel-
ling en . . . Nederlandsch
Fabrikaat! Ook in tuben ver-
krijgbaar.

Doos 20 en 35 ct.
Tube 35 en 60 ct.

BOLDUOT'S
Pastol
maakt Uw tanden blank

„THEOPHILE”

Utrechtschestraat 118, Amsterdam
BESTE HAARKLEUR- EN
HAARGROEIMIDDEL
Afgehaald f 2.— per flacon
Franco na toezending v. f 2.40
per postwissel of aan postzegels,
rembours f 2.60.

DOELMATIGE PUBLICATIE

VAN UW ZAKENNIEUWS
IS VAN GROOT BELANG

VOOR UW ONDERNEMING

LEVENSVERZ.-Mij. „HAARLEM”

Opgericht 1873

Haarlem - Wilensplein 11

Sluit alle soorten Levens-,
Pensioenen- en Volksverzekeringen

zwegen de anderen. „Dat moesten we op school twintigmaal schrijven: „Een goed hart is meer waard dan een kroontje” — en als je 't ééne niet heb, mot je 't andere zien te krijgen, is 't niet zoo?”

De doorborende blik van mevrouw Hamble scheen te vragen: „Dat nest bedoelt toch zeker niet, dat wij geen van beide hebben? Och nee... 't is zoo'n dom wicht... Wat een zonde, al dat geld, weggegooid aan haar!” Zij sprak: „Mijn zoon bedoelt, dat 't erg vriendelijk van u is, om ons de gelegenheid te geven, uit de eerste hand te hooren, hoe 'n gevoel het is, als je den hoofdprijs in de Sweepstake wint.”

„Ik voel me lekker!” antwoordde juffrouw Morris luid. „Maar nou mot u me ook es wat vertellen — hoe 'n gevoel is 't, as je inbrekers in je huis krijgt? Daar had u 't over, toen we binnenkwamen — over inbrekers en over mijn.”

Eindelijk een ander onderwerp. Snel werd de noodige uitleg gegeven aan de Owens, die nog niets gehoord hadden van het tweede groote nieuwtje van die week.

Zaterdagavond — juist den avond van de race! — waren er inbrekers door het keukenraam huize Pantavon binnengedrongen. Zij hadden nogal wat zilverwerk meegenomen.

„Ze hadden mijn parels wel kunnen stelen,” zei mevrouw Hamble, haar snoer betastend. „Maar ik vind 't al heel erg, als we ons mooie zilver niet terugkrijgen...”

„Maar mevrouw Hamble — die inbrekers moeten toch een medeplichtige hier in de buurt gehad hebben?”

„Dat spreekt vanzelf,” zei Rosamund Pritchard. „Zulke dieven zoeken altijd een huis uit, waar wat te halen is, en dan laten ze een medeplichtige als chauffeur of huisknecht in dienst treden. Die kan hun dan 'n plattegrond van 't huis en zoo sturen!”

„Kom, kom,” zei Cedric. „U hebt te veel detective-romans gelezen.”

„'t is absoluut waar — zoo gebeurt 't!” zei juffrouw Pritchard. De arme ziel was al gelukkig, dat zij dit krimpje gesprek met den bewonderenswaardigen jongen man mocht genieten. Als Rosamund Pritchard met één der twee jonge meisjes in deze kamer had mogen ruilen, dan had zij niet de winnares van dertigduizend pond gekozen, maar de aanstaande bruid van Cedric....

Evangeline keek peinzend 't raam uit. Regen, maar steeds regen.... Géén verandering.... Zelfs geen hoop op verandering voor haar.... Drup, drup vielen de koude druppelen van 't hek daarginds....

Op Bringwyn veranderde er nooit iets, behalve dan de meisjes. Dit was 't familie-motto: „We hebben geen geld om hier vandaan te gaan.” Begrepen vader en moeder dan niet, dat er geen kapitaal noodig was, om te reizen? Hadden zij dan nooit gehoord van ondernemende menschen, die met een paar zilverstukjes in een punt van hun zakdoek 'n wereldreis begonnen? Klaarblijkelijk niet. „En daarom zit ik hier,” stormde het in Evangeline's hart, „want Pantavon wordt net zoo saai als Bringwyn.... erger zelfs! Over een jaar of zoo kom ik hier vast te zitten....” Door een wilsbeschikking van wijlen den heer Hamble, die zijn zoon had willen beschermen tegen het gevaar van een te vroeg en onberaden huwelijk, kreeg Cedric zijn erfdeel pas, als hij zesentwintig was. Dus Juli over een jaar zouden zij trouwen. In dat zestiende-eeuwsche kerkje, dat al vele geslachten den doop, het huwelijk en de begrafenis van alle leden harer familie had gezien, zou Evangeline mevrouw Hamble worden. Er werd aan Hambles Vleeschwaren nog steeds geld verdiend, maar geen massa's geld. Een flat in de stad zouden zij zich wel kunnen veroorloven, maar 't grootste deel van 't jaar zouden zij hier zitten, want de Hambles gedroegen zich graag als de adel der streek. Haar neerslachtige blik ging de kamer vol pratende „buren” rond — zij kon zich niet herinneren, dat gezelschap ooit anders gezien te hebben. Misschien werden ze ieder jaar een beetje dikker, of knokiger, en kregen ze wat meer of wat minder last van hun reumatiek. Maar daar bleef 't bij. Zoo kwijnde hun leven weg, zoo zaten zij in grijsheid vastgeroest, en kleur of leven was er nooit.

Of er moest 'n Minnie Morris opdagen op theevisite in den huize Pantavon!

Daar zat de eeregast: door de tegenstelling met haar uiterlijk leken de plattelands-dames chic. Blijkens de belangstelling op haar kleine gezichtje vond Minnie deze doodelijk-vervelende thee-partij erg interessant.

„Vreemd kind,” peinsde Evangeline. „In plaats dat ze het stof van dit oord van haar piepende schoenen schudt, en naar Londen trekt om 't vlugste particuliere vliegtuig te huren, met den voortvarendsten piloot, om haar naar 't verste hoekje der aarde te brengen” — want zóó zou Evangeline gehandeld hebben — „blijft ze kalm hier.... Net als die opgezette otter van vader onder die glazen stolp. Hoe kan ze 't! Wat bezielt haar!”

De vragende, peinzende blik van Evangeline trof, door het pratende gezelschap heen, den blik van Minnie Morris.

Toen gebeurde er iets.

Het was een kleinigheidje — maar het peinzende meisje was voor iedere kleine verandering van sfeer gevoelig; het was alleen dit: Minnie gaf Evangeline een kameraadschappelijk lachje, waar warmte, echtheid in zat. Maar vlak daarop presenteerde Cedric aanlokkelijke gebakjes aan de eeregast („ik hoop maar, dat ze er mee overweg kan”, schoot het door Evangeline's geest) en toen zei Minnie, zonder schijn van lach, maar met een lichte, eenigszins minachtende hoofdbeweging: „Nee, niets meer. Ik bedank.”

Het voorkomen, de voornaamheid, de gekunstelde vlotheid van den jongen man maakten niet den minsten indruk op Minnie. Vreemd.... Cedric's verloofde keek naar Cedric's volmaakte trekken.

(Wordt vervolgd)

Na zes December; dak-conferentie over de dankbaarheid en erkentelijkheid, welke Sinterklaas van 1933 heeft ondervonden.

HET ZEESCHIP VN DE E

SCHIP VAN DE ESKIMO'S

VROUWENLEVEN

DE STOFDOEKEN-HANGER

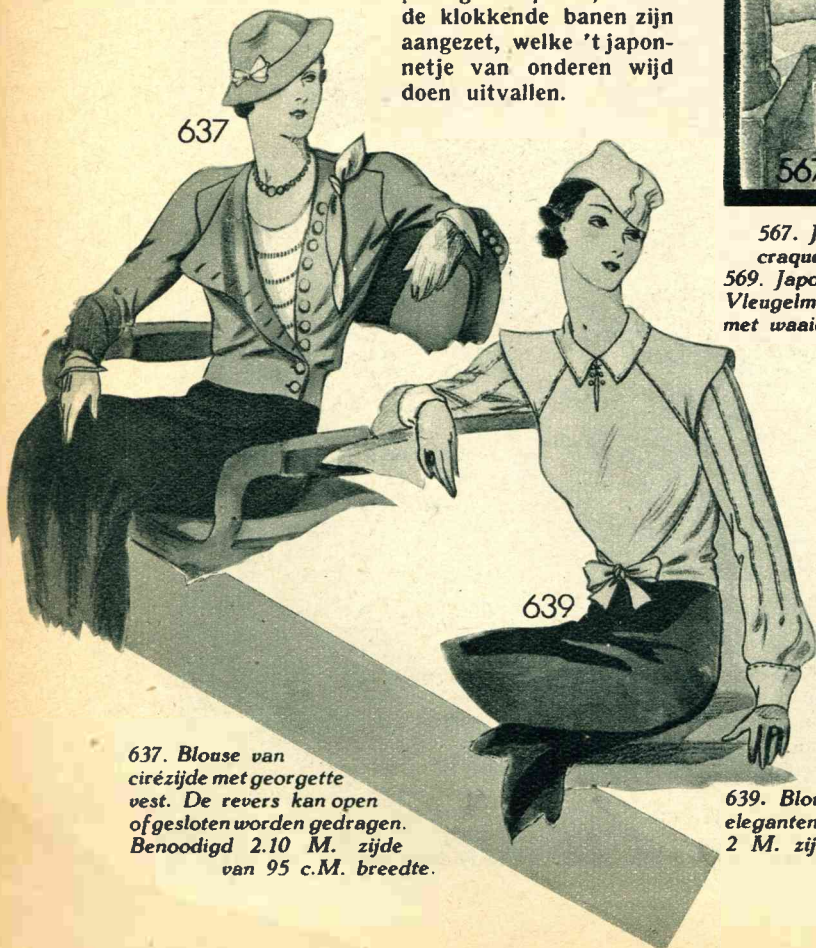
Een gezellig en praktisch handwerkje voor jonge meisjes is de stofdoeken-hanger. Je kunt dezen maken naar eigen verkiezing, d.w.z. haken, breien, of naaien. Wanneer je nu vroolijke kleuren kiest, ziet zoo'n stofdoekenhanger er altijd gezellig uit en misstaat heelemaal niet in de huiskamer. Vergeet vooral niet het zakje te voeren, dan kan het langer mee en hangt bovendien steviger. Een paar zachte doekjes van verschillende lichte kleuren erin maken het nog aantrekkelijker. Het is een echt leuk Kerstgeschenk.

RO VAN DAM.

NIEUWE JAPONNEN DE POPULAIRE BLOUSE 'N PRACTISCHE WARME MANTEL

Voor 'n eenvoudig wollen japonnetje en ook voor het moderniseeren van 'n overjarig exemplaar lijkt me het hierbij afgebeelde model van effen serge met gestreepte raglanmouwen bijzonder geschikt. De mouwen, aaneengeknip met het schouderstuk, zijn versierd met schuin opgenaaide vierkantjes. Ook voor de doorgestoken das is de smalle streep op sierlijke wijze verwerkt en de gladde ceintuur is eveneens van gestreepte stof genomen. De rok bestaat uit 'n nauwsluitend puntig heupstuk, waar de klokkende banen zijn aangezet, welke 't japonnetje van onderen wijd doen uitvallen.

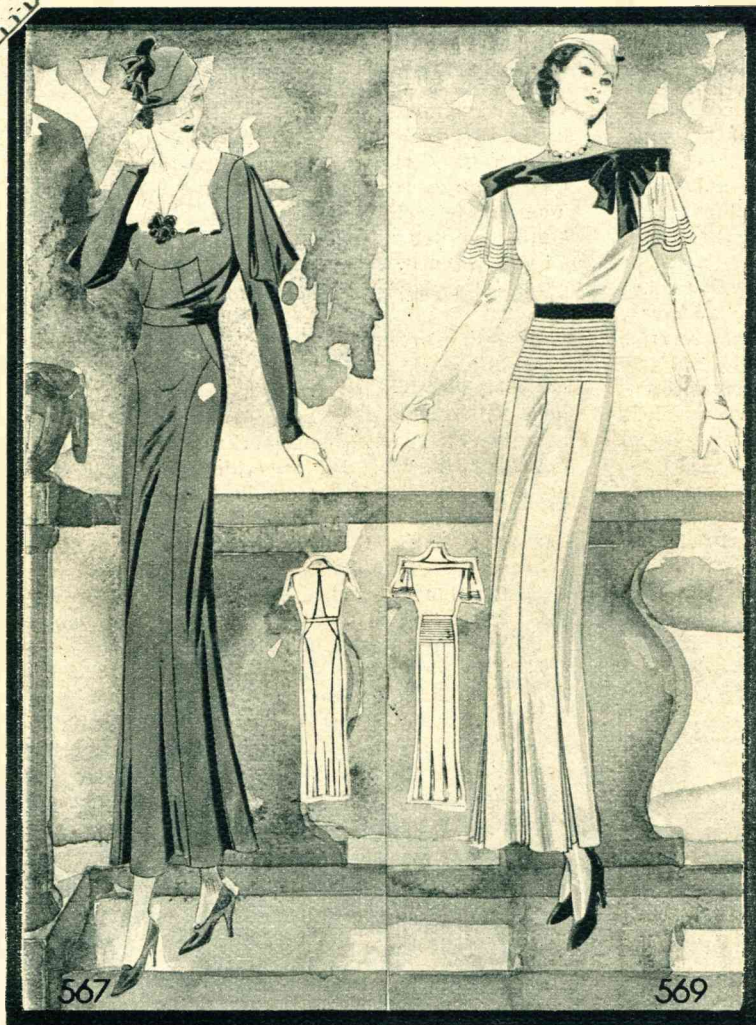
637

637. Blouse van cirézijde met georgette vest. De revers kan open of gesloten worden gedragen. Benoodigd 2.10 M. zijde van 95 c.M. breedte.

639

639. Blouse van crêpe satin met eleganten sjaalkraag. Benoodigd: 2 M. zijde van 95 c.M. breedte.

567. Japon van wollen crêpe, met kraagje en jabots van craquelézijde. Benoodigd: 4.50 M. stof van 1 M. breedte.
569. Japon van crêpe de chine met opstaanden fluweelen schouderband. Vleugelmouwtjes en heupstuk met fijne plooitjes. Rok van negen banen met waaierplooien. Benoodigd: 5 M. zijde van 1 M. breedte.

Men heeft voor deze japon noodig: 4.50 M. stof van 1 M. br. Het derde hierbij afgebeelde model is slechts geschikt voor slanke figuren en door de doorlopende breede schouderlijn, en door de dwarse plooitjes van het heupstuk. Maar voor slanke figuren zal dit toilet dan ook zeer flatterend wezen en van 'n bijzondere elegance. Deze japon is niet moeilijk om te maken. De taille is geheel glad gehouden en slechts versierd met een opstaanden, fluweelen schouderband met strik opzij. Dien schouderband kan men zóo aanbrengen, dat hij later, wanneer de verbrede schouders weer uit de mode zijn, gemakkelijk kan worden weggenomen. Ook de golvende vleugelmouwtjes zou men later eventueel weer van de nauwsluitende lange mouwen kunnen afnemen.

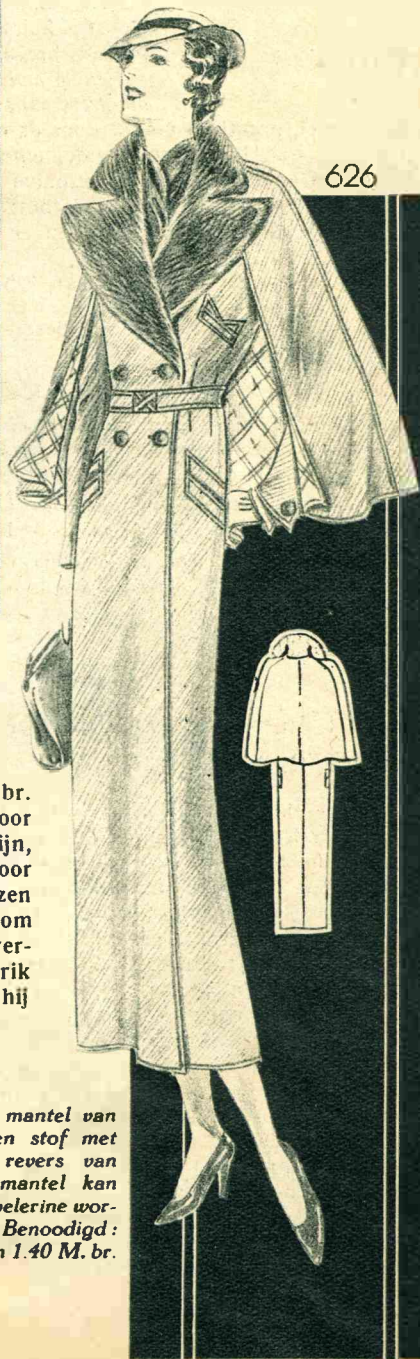
Aan het nauwsluitende, geheel met plooitjes versierde heupstuk van deze japon zijn de negen banen van den rok gezet, welke van onderen in plooiën uitwaaiëren.

Men heeft voor deze japon 5 M. stof noodig van 1 M. breedte.

Blouses verheugen zich meer en meer in de gratie, wat trouwens zeer begrijpelijk is. Men kan gemakkelijker even van blouse verwisselen dan van japon en men kan zich eerder 'n nieuwe blouse aanschaffen dan een nieuwe jurk. Er wordt den laatsten tijd door de groote mode-ontwerpers dan ook bijzonder veel werk gemaakt van de blouse. Ze wordt niet meer bescheiden op den achtergrond gehouden als zijnde alleen maar geschikt voor den huiselijken kring, maar zelfs voor feestelijke gelegenheden zijn er zeer elegante blouse-modellen ontworpen. Een tweetal van zulke modellen wordt hierbij afgedrukt.

Daar is vooreerst 'n blouse van cirézijde in raglan-model. De blouse heeft een georgette vest met open gewerkte randen, waar over heen de groote revers al dan niet kan worden gesloten met knopen en knoopsgaten — een praktisch model dus, dat 'n eenvoudig aspect geeft, wanneer de blouse is dichtgeknoopt, en een meer eleganten indruk wanneer de groote revers losjes naar beneden hangt, zoodat het fraaie georgette vest te

626

626. Practische mantel van diagonaal wollen stof met bontkraag en revers van vischotter. De mantel kan met en zonder pelerine worden gedragen. Benoodigd: 3.30 M. stof van 1.40 M. br.

631. Japon van effen serge met gestreepte raglan-mouwen, ceintuur en halsgarnering. Benodigd: 2.50 M. stof van 1.40 M. breedte en 1.50 M. gestreepte stof van 70 c.M. breedte.

zien komt. Dit vest zal te fraaier zijn, wanneer de open randen in handwerk worden uitgevoerd.

Men heeft voor deze blouse nodig 2.10 M. zijde van 95 c.M. breedte. Bij de fijnere blouses wordt kwistig handwerk aangebracht, wat er een bijzondere waarde aan verleent, 'n waarde, die wie handig is met de naald, er zelf aan geven kan. Ook ons tweede blouse-model kan met handwerk versierd worden.

Deze blouse van crêpe satin heeft een grooten sjaalkraag, die door 'n gesp wordt opgehouden, waardoor het effect wordt verkregen van een golvenden revers. De sjaalkraag kan worden afgewerkt door ajoureeren, door 'n picot of 'n galonnetje, maar het mooiste door handwerk, bijv. door 'n paar toertjes haakwerk precies in de kleur of door festonneeren. Benodigd voor deze blouse: 2 M. zijde van 95 c.M. breedte.

631

Een practischen warmen mantel vertoont ons laatste model, practisch vooral door de losse pelerine, bestemd om, bij groote koude, extra warmte te geven. De mantel, van diagonaal wollen stof, heeft kraag en revers van vischotter. Hij wordt gesloten met twee rijen knopen en met 'n ceintuur.

Benodigde stof: 3.30 M. van 1.40 M. breedte.

PAULA DEROSE.

Van alle in deze rybriek afgebeelde kostuums, die ontleend zijn aan het modaalalbum „Winterweelde“, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 35 cts. voor mantels en japonnen en van 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjasjes en kinderkleding. Bestellingen op te geven aan ons bureau, onder toezending van het bedrag en opgave van het nummer. — Voorradig zijn de nummers 42, 44, 46 en 48, voor blouses 40, 42, 44 en 46.

KNUTSELWERK VOOR DE LANGE WINTERAVONDEN

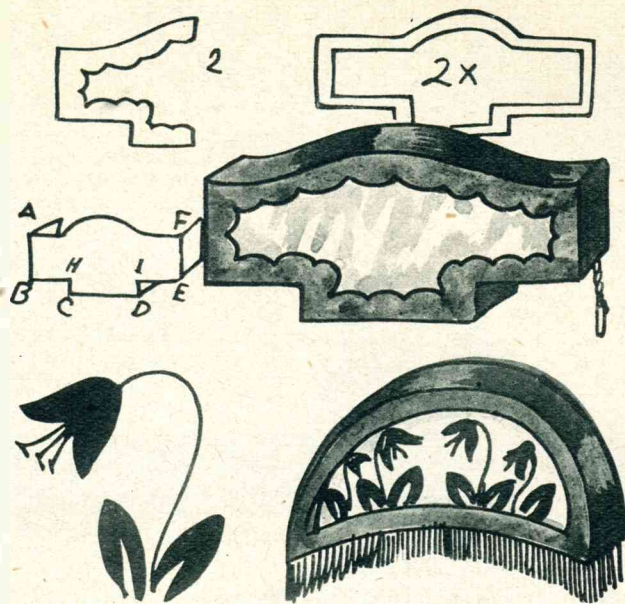
Hoe gezellig is het, wanneer we de lange winteravonden doorbrengen met het maken van allerlei leuke dingen, die we graag willen bezitten om er ons huis mee op te sieren.

Op deze pagina vindt u twee van die aardige wandlampjes, die zoo gezellig staan boven 't bed, of in de kamer tegen den wand. Het aardigste is wel dat Vader en Moeder het samen kunnen maken, Vader het houtzaag- en timmerwerk en Moeder het papier- en schilderwerk.

Houtwerk, dames, moeten we nu eenmaal aan de mannen overlaten. We beginnen met het lampje op fig. 1. De rand is van triplex-hout en ongeveer 5 c.M. breed.

Het lampje is 30 c.M. lang en de hoogte in 't midden genomen is 20 c.M.

U teekent den halven rand zooals in fig. 2, vouwt het papier dubbel en teekent de andere helft precies na.

Zoo wordt de verdeeling der bochten en der rechte kanten gelijk. Men zaagt dezen rand uit.

Vervolgens zagen we twee lijstjes in denzelfden vorm, de omtrek precies even groot, doch maar 2 c.M. breed. Deze lijstjes worden bij A.B. en E.F. en ook bij C.H. en D.I. rechthoekig verbonden met plankjes triplex van 7 c.M. breedte en zoo hoog als de rechte kanten A.B. of C.H. Alle open kanten worden nu met transparant papier bedekt en van voren met een paar kleine spijkertjes vastgetikt. Het papier komt van voren ongeveer 1 c.M. over het geraamte; aan de dichte kanten evenwel, dus opzij, wordt het papier aan den binnenkant aangebracht. De twee uiterste zijplankjes worden voorzien van een fitting. Dan wordt het raampje met den geschulpten rand, dat we het eerst gemaakt hebben, tegen den voorkant van het geheel bevestigd, bij wijze van afwerking. Daar het even groot gezaagd is als het smalle lijstje, bedekt het dit geheel en daarmee ook de kanten van het daarop geplakte transparantpapier. Als lampen gebruikt u kleine 25-watt-lampen, die met z'n twee n voldoende licht geven.

Daar het lampje tegen den wand komt, behoeft het achter niet dichtgemaakt te worden.

Het tweede lampje is op dezelfde manier gemaakt, doch heeft een anderen vorm.

Het effen, lichte transparant-papier is beschilderd met een aardig motief. Het beste kunt u daarvoor nemen ecoline, vloeibare waterverf, geschikt voor het schilderen van lampekappen. Per doosje van 6 stukjes verkrijgbaar à 75 ct. en ook per fleschje verkrijgbaar.

D. D. L.

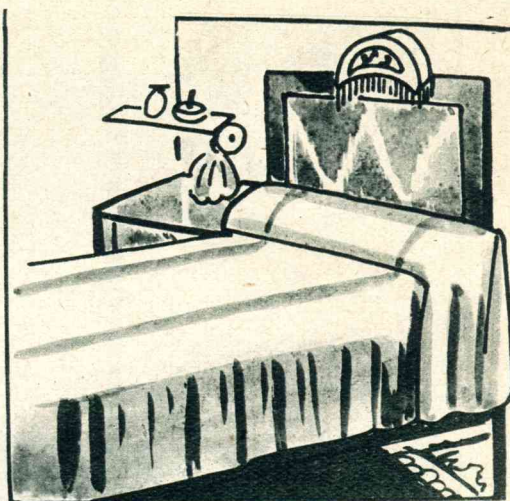
WARME DRANKEN

Op koude avonden en bij de algemeen heerschende verkoudheden heeft men gewoonlijk behoefte aan veel warm drinken. En in plaats van de gewone thee willen we dan ook wel eens wat anders hebben. Heete kwast staat dan gewoonlijk eerst op het programma en ook thee met 'n scheutje citroen in plaats van melk is een geschikte drank voor grieprijge mensen.

In veel gevallen zal heete melk echter te ver verkiezen wezen; dan kan men, met weinig moeite, de melk een aange-naam smaakje geven en door dat smaakje telkens te varieeren zal men ook de zieken eerder tot 't drinken van melk krijgen. Daarom geef ik hieronder eenige eenvoudige recepten:

Anijsmelk. Hiervoor kan men tabletten koopen, voldoende voor een kop anijsmelk. Heeft men veel nodig, dan kan men ze natuurlijk voordeliger zelf bereiden. Op 1 L. melk neemt men 10 gr. anijszaad, dat men er langzaam in laat aftrekken (in een dun lapje). Verder heeft men er nog 40 gr. suiker voor nodig.

Citroenmelk en Sinaasappelmelk krijgt men als men de afgeraspte schil van een citroen of een sinaasappel bij de melk voegt met 35 gr. suiker. Als de melk kookt, wordt ze

gebonden met 'n beetje maizena of sago.

Vanillemelk maakt men op dezelfde manier met 1/4 stokje vanille, dat men langzaam in de melk laat trekken.

Saffraanmelk wordt ook op dezelfde wijze gekookt, met 1 gram saffraan op 1 Liter melk.

Chocolademelk. Men neemt 30 gram cacao en 70 gram suiker op 1 Liter melk.

Slemp. — In een dun lapje doet men 1 theelepel thee, 4 kruidnagelen, 'n klein stukje pijpkaneeel, 'n klein stukje foeli en 'n gram saffraan. Dit laat men langzaam trekken in 1 Liter melk, voegt er nog 40 gram suiker bij en bindt de melk ten slotte met sago of maizena.

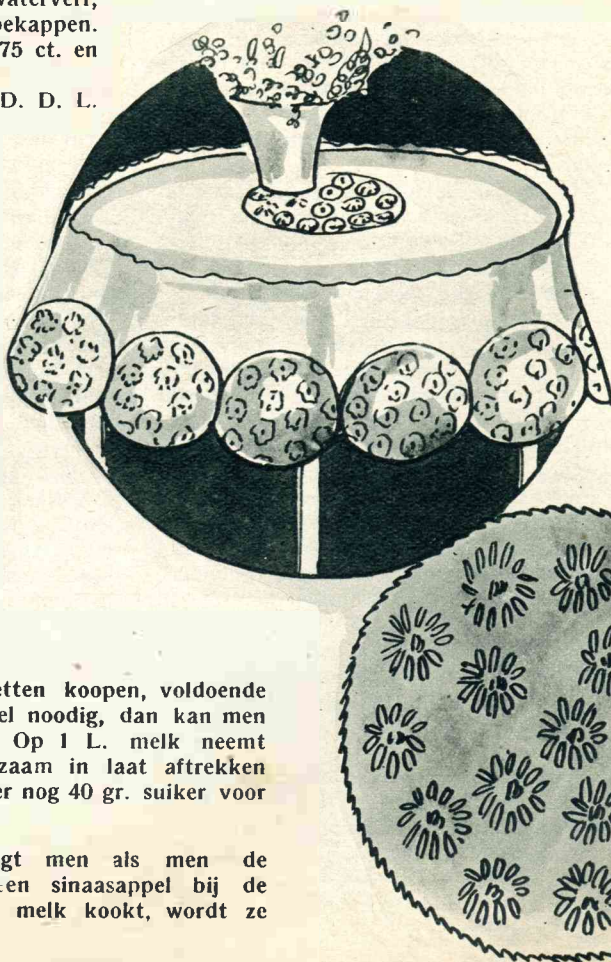
A. K.-P.

EEN GESCHULPT TAFELKLEED

Voor een ronde tafel wordt een stuk geknipt, precies zoo groot als het tafelblad en daar een rand aangezet; de naad kan met 'n dun koordje worden weggewerkt.

Op den rand worden naast elkaar cirkels getrokken, die rondom met 'n eenvoudigen steek in een donker mauve tint opgewerkt worden. De cirkels worden geheel opgevuld met kleine bloempjes, door lange steken aangegeven in zacht lila. Het hartje maken we geel. Het goed wordt later om de cirkels weggeknipt.

DINA

Op reis door Nederland. IJsselhaventje te Zutphen.

DE ZWENDELAARS

door RICHARD CROCKER

In Johannesburg handel drijven in niet aangegeven diamanten is 'n gevaarlijk beroep, en toen de blonde vreemdeling meneer Kim een diamant aanbood, die minstens 10.000 gulden waard was, werd zelfs de roofgierige handelaar voorzichtig. „Ik doe niet in onwettige diamanten,” zei hij. „Nooit gedaan.”

De vreemdeling lachte. Kim had hem volgens afspraak ontmoet; zij zaten aan 'n tafeltje in den vrijwel verlaten Plumber.

„Je bent een voorzichtige oude duivel,” zei de blonde man. „Wat dacht je, dat mijn briefje te beteekenen had? Dat ik een tweedehandsche broek te koop had?”

„Ik doe niet in onwettige diamanten,” herhaalde de handelaar.

„Zoo?” De ander haalde een papier uit zijn zak, schreef er iets op en schoof het zijn overbuurman toe.

„Lees dat eens even.” Toen de handelaar het gedaan had, beefde zijn stem een beetje.

„Wat — e — wat is dat?” stamelde hij bijna.

„Dat is een klein overzicht van uw onwettige diamant-transacties over de laatste drie maanden,” grinnikte de blonde man. „Waarschijnlijk zijn er nog wel meer, maar van deze weet ik het zeker.”

De handelaar zat stil. Op dat stukje papier stonden genoeg inlichtingen om hem voor jaren achter de tralies te brengen. De vreemdeling schoof hem nonchalant het lucifersdoosje toe, waarin de kostbare steen lag. „Laten we tot zaken komen,” zei hij, „nu we weten wat we aan elkaar hebben. Voor dien steen moet ik 4000 gulden hebben. Je kunt zelf zien, dat hij driemaal zooveel waard is. Betaling per cheque. Begrijp je wel, ik wil geen valsche banknoten van je hebben. Ik weet dat je daar specialiteit in bent. Heb je eens een kennis van mij mee bedrogen. Kijk maar niet zoo verbouwereerd.”

Meneer Kim, die expert was in duistere zaakjes, keek inderdaad verbouwereerd. Om te beginnen was hij verrast door de nonchalante wijze waarop de vreemdeling zoo'n kostbaren diamant over de tafel schoof. Zoo koopt of verkoopt men geen onwettige diamanten in Johannesburg. Dan, de

man bleek goed op de hoogte van Kim's zaakjes. Gevaarlijk. Kim wilde den steen graag, heel graag koopen, maar zijn instinct waarschuwde hem voorzichtig te zijn. Bovendien een cheque! Het motto was altijd: baar geld.

„Betaling per cheque?” vroeg meneer Kim, bijna verbijsterd. „Per cheque?”

„Per cheque, precies,” bevestigde de ander. „Op de eerste plaats neem ik aan dat je den steen koopen wil. Niet waar? Juist.” Zijn eeuwige grijs verscheen weer op zijn gezicht. „Denk nou niet, ouwe bedrieger, dat je mij met een cheque kunt oplichten. Mij niet! Als je mijn steen koopt, en de cheque wordt niet verzilverd aan de bank, heeft binnen een uur de politie die cheque in handen. Met een brief er bij, hoe ze in mijn bezit kwam. 't Zal lastig voor je zijn, gezien je slechte reputatie, om de politie te verklaren, waarvoor jij een cheque aan een vreemdeling gaf en toen de betaling liet stoppen. Denk je ook niet?”

Meneer Kim was nog te verbijsterd om veel te zeggen. Onder de beschutting van zijn linkerhand bekeek hij den steen door een loupe. Hij was expert en zag dat de diamant ongemeen zuiver was.

„Geen loven of bieden,” zei de blonde vreemdeling, toen hij den steen weer terug had; „4000 gulden of niets. Betaling per cheque.”

„Hoe bent u er aan gekomen?” vroeg de ander. „Hij viel uit den hemel,” grinnikte de blonde, „en ik stond er precies onder. Dus, koopen?”

Een seconde nog aarzelde de ander, en trachtte den vreemdeling te doorgronden. Toen: „Goed; ik zal den koop riskeeren. Kom vanmiddag om twee uur in mijn winkel, en ik zal u de cheque geven.”

„In je winkel? Nee, meneer Kim. Dat hol is me te donker voor m'n veiligheid. Wel, 't is hier een aardige bar, en hij lijkt me veiliger. Kunnen we het niet meteen in orde maken?”

„Neen,” zei meneer Kim, „ik heb mijn chequeboek niet bij me.”

„Je bedoelt, dat je nog niet weet, hoe je me bedriegen zult. Eerlijke kerel ben je, meneer Kim.”

Kim stond op. „Goed, ik ben hier om twee uur.” En den ander vol in het gezicht ziende: „Je denkt zeker dat je een handige kerel bent, hè?” spotte hij.

„Handig? Welnee, meneer Kim,” zei de vreemdeling bescheiden. „Maar ik ken je. Tot twee uur dus.”

Hijgend stoomde meneer Kim zijn halfdonkeren winkel binnen, op welks raam stond: „Gebroeders Mecklitz, handelaars in gedragen kleding.” Zijn broer Abe stond op van achter de toonbank.

„Wel, wat was het? Geluk gehad?”

Meneer Kim had een flinkering van onrust in de oogen; zijn handen trilden.

„Abe,” zei hij fluisterend, „die kerel weet meer van ons dan goed voor ons is.”

„Wat?” De rat-achtige Abe schoot overeind. „Wat bedoel je, Kim?” Ook zijn gezicht onderging een verandering, nadat zijn broer het gehele onderhoud had verteld, niet vergetend een beschrijving van den prachtige diamant.

„Vreemd,” mompelde hij; „en je kende hem niet?”

„Nooit gezien,” antwoordde meneer Kim. „Maar ons kende hij zooveel te beter.”

„Zoo, zoo,” dacht Abe hardop. „Dus 4000 gulden — per cheque. En hij bewaart dien steen in een lucifersdoosje, zei je?” Hij zweeg een tijd, terwijl meneer Kim met afgrijzen terugdacht aan den permanenten grinnik van den blonden vreemdeling.

„In een lucifersdoosje, hè?” herhaalde Abe na een heelen tijd. „In een lucifersdoosje.” En nog even later: „Kim, ik geloof dat ik er iets op weet.”

Twee boevensnuiten schoven dicht bij elkaar; Abe vertelde, Kim luisterde.

„Dat is schitterend, Abe. Meteen probeeren of ik het nog kan.”

„Ach, natuurlijk. Je was altijd een goed goochelaar. Je bent zoo vingervlug, dat je het doosje maar met de vingertoppen behoeft aan te raken om den echten steen eruit te halen en den valschen er voor in de plaats te doen.”

Uit een doos in de safe zocht meneer Kim uit hun voorraad valsche diamanten er een, die de grootte en de kleur had van den diamant van den vreemdeling. Bovendien koos hij nog een gelen steen van dezelfde grootte. Een lucifersdoosje werd geleidigd, de gele steen er in gedaan. Den anderen hield meneer Kim in zijn rechterhand. En nu begon een vreemd spel, waarin Abe, aan de eene zijde van de tafel gezeten, het doosje naar zijn broer aan den anderen kant schoof. Meneer Kim, op zijn beurt, schoof het prompt terug. Iederen keer dat Abe dan het doosje opende, als hij het weer ontvangen had, vond hij er niet den steen in, dien hij zoo juist zijn broer toegeschoven had, maar den anderen.

„t Is goed, Kim,” verklaarde hij tenslotte, tevreden met het resultaat. „Nu de generale repetitie. Ik ga dan een paar tafeltjes verder zitten, en maak alarm op het oogenblik dat jij het doosje aanraakt.”

Voor de laatste maal borg hij den valschen diamant in het doosje. „Let op,” zei hij, toen Kim gereed was. „Hier is de steen.” Meneer Kim stak zijn hand uit, maar nauwelijks hadden zijn vingers het doosje geraakt, of hij trok zijn hand plotseling terug.

„Neem het terug,” fluisterde hij in de grootste opwinding. „Ik word bespionneerd. Neem vlug terug. Ik zal u ergens anders spreken.”

Met iets als teleurstelling in de oogen nam Abe het doosje op. „Je hebt gefaald, Kim...” begon hij, maar brak af, om in een kreet van bewondering over te gaan, toen hij, het doosje openend, niet den witten steen vond dien hij er zoeven ingedaan had, maar den gelen. „Prachtig! Magnifiek! Wat een vlugheid!” riep hij enthousiast, terwijl de glimlachende meneer Kim zijn hand opende om den witten steen te toonen.

„Ik geloof dat we veilig staan,” ging Abe door. „Zoo gauw het woord „politie” wordt gefluisterd, pikt hij natuurlijk direct het doosje terug om het in zijn zak te verbergen. Als jaren van zijn vrijheid op het spel staan, zal hij geen tijd verliezen om in het doosje te kijken. Doet hij het wel, dan kan hij toch in die seconde geen verschil zien. Als je zoo vlug bent als nu, zal hij bovendien niet den minsten argwaan tegen je krijgen. Wij krijgen zoo den diamant, en hij heeft geen cheque.”

Kim stak zijn chequeboek bij zich en ging op weg naar den Plumber. In zijn zak had hij verder den valschen diamant, een zoo goed duplicaat van den echten van den blonden vreemdeling, dat het eenige minuten kostte alvorens een expert het verschil zou kunnen constateeren. Vijf minuten later volgde Abe, met dezelfde bestemming.

Het was druk in den Plumber, toen meneer Kim daar op slag van twee uur binnenkwam. Hij vond den blonden vreemdeling bij een hoektafeltje. Meneer Kim ging tegenover hem zitten.

„Je chequeboek meegebracht?” informeerde de blonde, die meteen weer begon te grinniken.

Kim knikte. Met een blik door het barlokaal haalde hij zijn chequeboek uit zijn zak.

„Vierduizend,” herinnerde de vreemdeling.

„In orde,” ging meneer Kim accoord, het bedrag zorgvuldig invullend op de cheque. „Een groote som.”

„Je krijgt er een grooten diamant voor,” zei de vreemdeling, elke schrijfbeweging van den handelaar volgend.

Meneer Kim had zijn handteekening geplaatst. Een blik terzijde overtuigde hem, dat Abe al wachtte.

„Waar is de steen?” vroeg hij.

De blondharige voelde in zijn vestzak.

„Wacht eens even,” zei hij langzaam. „Wat is dat?” Hij tipte tegen de cheque. „Jou gemeene zwendelaar!” barstte hij toen los. Meneer Kim keek hem verbijsterd aan. „Hé, wat?” stamelde hij. „Wat bedoel je?”

De blonde vreemdeling keek diep verontwaardigd. „Wat ik bedoel? Dat ik geen sufferd ben, dien je er zoo eens even kunt tusschen nemen.” Hij sloeg tegen de cheque, die meneer Kim nog tusschen zijn vingers had. „Hier — dat! Ik weet dat je een rekening hebt bij de Standaardbank, en

je wil me een cheque geven op de Nationale Bank!”

Meneer Kim snakte letterlijk naar adem. „Gek!” riep hij. „Ik heb rekeningen op allebei de banken. Ik kan betalen over welke ik wil.”

„Maar niet aan mij,” kwam de promptte weigering. „Niet aan mij, meneer Kim Mecklitz. Ik ken je streken te goed. Met die cheque kun je voor mijn part de kachel aanmaken.”

Meneer Kim kon zijn eigen ooren nauwelijks gelooven. Hij duwde den ander het chequeboek onder den neus.

„Je bent zelf een zwendelaar!” schold hij woedend. „Hier! Kijk dan naar de contrôlestrooken!”

Langzaam trok de vreemdeling het boek naar zich toe, keek, schoof het weer terug.

„Nee,” zei hij toen. „Ik geloof je niet. Ik weet in elk geval zeker dat je geld hebt bij de Standaardbank.” Meteen trok hij de cheque uit Kim's vingers, scheurde haar in kleine stukjes. De snippers liet hij naar den vloer dwarrelen. „Standaard, of niets!” besloot hij.

Meneer Kim zat als een steenen beeld. Nu de cheque verscheurd was, kon hij zijn goocheltoer niet uitvoeren.

„Ik heb geen chequeboek van de Standaardbank bij me,” kermde hij schorrig. „Dat is thuis. Maar die cheque was goed. Ga mee naar de bank desnoods,” begon hij bijna te huilen; „dan zal ik je bewijzen dat ik...”

„Kan me geen laars schelen,” onderbrak de ander koeltjes. „Ik ben een voorzichtig man, vooral tegen een geslepen schurk als meneer Kim Mecklitz. Ik heb de moeite genomen om na te gaan dat je een behoorlijke som bij de Standaard hebt. Doe je het niet, dan is de heele zaak van de baan.” Hij liet zich in zijn stoel terugvallen en grinnikte.

Meneer Kim voelde zich hulpeloos. Tenslotte, daar hem geen andere weg openstond, accepteerde hij het onvermijdelijke.

„Goed,” zei hij. „Ik zal mijn andere chequeboek halen.” Hij keek op de klok boven het buffet. „Ik ben om vier uur terug.”

„Best,” zei de blonde en wuifde hem ten afscheid grinnikend toe.

Toen meneer Kim vijf minuten later op straat werd ingehaald door een verbouwereerden Abe, vertelde meneer Kim hem alles.

„Zou hij iets vermoed hebben?” veronderstelde Abe.

„Welnee,” gromde de woedende Kim; „hij denkt alleen maar dat hij knap is. Nou, hij zal zijn Standaardcheque hebben,” grinnachte hij. „We zullen hem betalen over de Standaard!”

Maar toen meneer Kim om vier uur weer in den Plumber verscheen, was de blonde vreemdeling er niet. Hij wachtte een uur; vergeefs. Toen voegde Abe zich bij hem.

„Die komt niet meer,” zei hij. „Er moet iets gebeurd zijn.”

Meneer Kim keek ongerust rond. „Maar wat? Wat kan er gebeurd zijn?”

Op dat oogenblik trad een buffetbediende op hen toe. „Is u mijnheer Mecklitz?”

„Ja.”

„Dan heb ik dezen brief voor u.”

Meneer Kim scheurde de enveloppe open.

„Ontvangen van gebr. Mecklitz de som van 4000 gulden.

Met dank en groeten.
De ongeloovige vreemdeling.”

„Ontvangen...?” gaapte meneer Kim. „Ontvangen...? Wat?”

Abe rukte den brief uit zijn handen, en las:

„Die... die verscheurde cheque,” stamelde hij. Ze zochten op den grond; er was geen snipper van te ontdekken. Een openbaring flitste door Abe's brein.

„Hij heeft de stukken aan elkaar gelijmd,” fluisterde hij. Meneer Kim sprong overeind.

„Zoo'n cheque mag de bank niet betalen. Als ze het toch gedaan heeft, is ze aansprakelijk. Kom!”

De gebroeders Mecklitz gaven zich niet uit voor sprinters; maar na hun loopprestatie van den Plumber naar de Nationale Bank hadden ze zich ongetwijfeld zoo mogen noemen. Het was een record voor Zuid-Afrika.

„Cheque x 047563 aan toonder!” hijgde meneer Kim voor het loket van den kassier. „Stop betaling!”

„Naam?” vroeg de kassier, opziende van zijn boeken.

„Kim Mecklitz!” schreeuwde meneer Kim. „Een gescheurde en weer geplakte cheque.”

„Kim Mecklitz, zegt u? Dan spijt 't me u te moeten vertellen, mijnheer Mecklitz, dat ik een uur geleden de cheque zelf heb uitbetaald.”

„Een gescheurde cheque uitbetaald?” brulde meneer Kim.

„De cheque, die ik uitbetaalde, heeren,” zei de kassier, „was volkomen in orde. Hier is ze.” En hij liet de cheque zien, welke meneer Kim een paar uren vroeger had uitgeschreven. Geheel intact.

„Maar hij had de cheque toch verscheurd,” zei meneer Kim verbijsterd.

De scherpzinnige Abe begreep nu wat er was gebeurd. „Hij heeft de cheque heelemaal niet verscheurd!” schreeuwde hij schor. „Hij moffelde onze cheque weg en verscheurde iets anders. Die vent is ook goochelaar! We zijn er in geloopt. Als je hem een cheque op de Standaard gegeven had, zou hij er een op de Nationale gevraagd hebben. Hij wist natuurlijk dat je bij beide banken rekeningen hebt.”

„Abe!” Het klonk als een gehuil. „Vier — vier duizend gulden!”

En in een plotselinge opwelling van deugd vloekte hij: „De gemeene zwendelaar!”

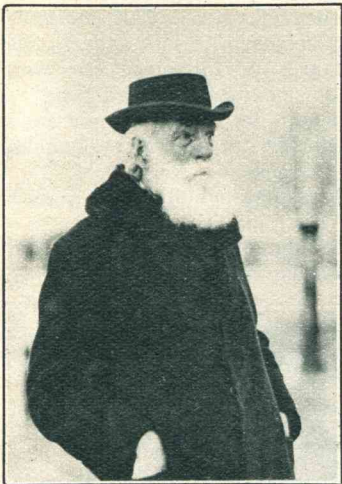
*Een gevaarlijk wapen
(de snavel van 'n monniksgier)*

De molen „De Volharding” bij Heerenveen zal worden afgebroken; daarmee zal de hoogste molen in Friesland verdwijnen.

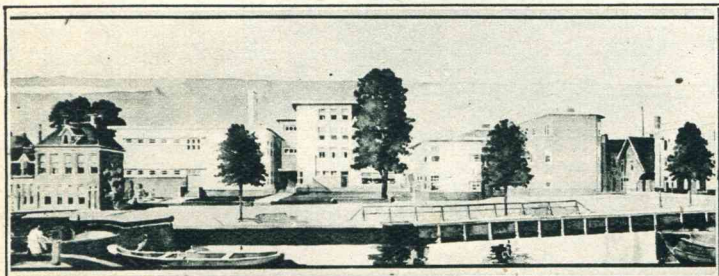

De heer S. Römelingh, adjunct-commies te Rheden, is benoemd tot burgemeester van Peize (Dr.).

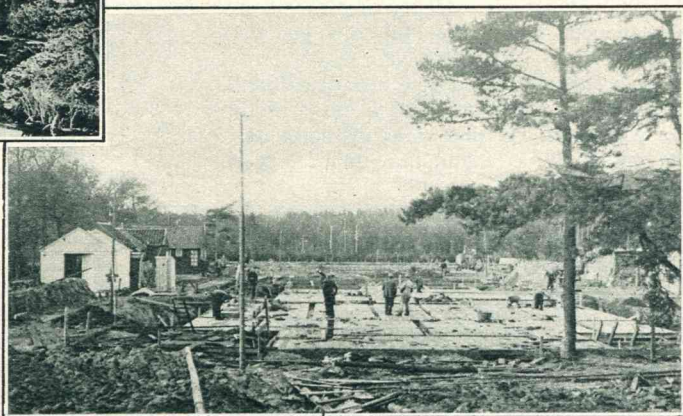

Ds. Domela Nieuwenhuis, Nederl. Herv. predikant te Beetsterzwaag, herdacht den dag, dat hij 35 jaar geleden in het predikambt bevestigd werd.

In tegenwoordigheid van Minister Marchant is de nieuwe Christelijke Huishoudschool met Internaat „Prinses Juliana” te Groningen officieel geopend.

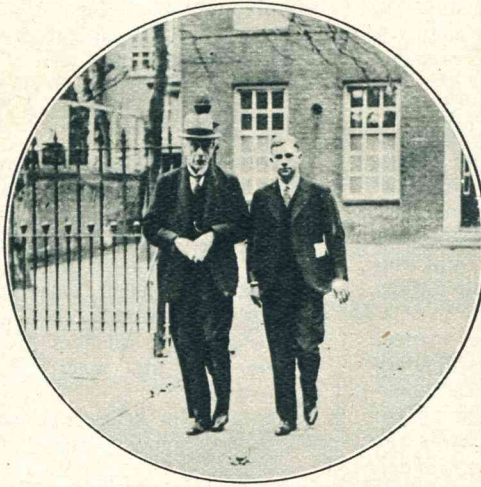
Hardenberg (O.) krijgt een ruime haven aan de Vecht, ter vervanging van den ouden, doodlopenden Vecht-arm, welke onvoldoende was. Het werk wordt in werkverschaffing door een honderd arbeiders, zonder machines, uitgevoerd en begint het einde te naderen.

Te midden der mooie bosschen van het landgoed Port-Natal te Assen verrijzen de paviljoens en andere gebouwen der Ned. Herv. Stichting voor zenuw- en geesteszieken.

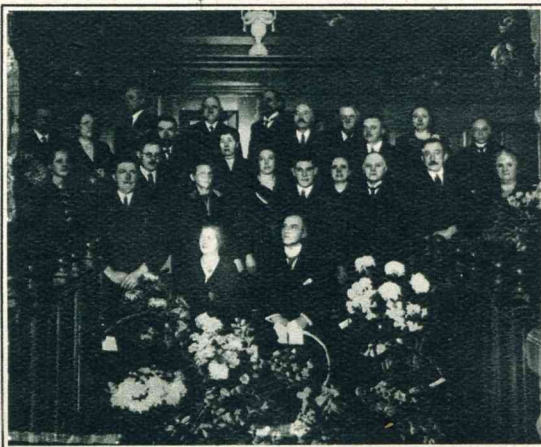

Een moment bij het doel van Friesland in den wedstrijd tegen Achilles (Assen); Friesland won met 2-1.

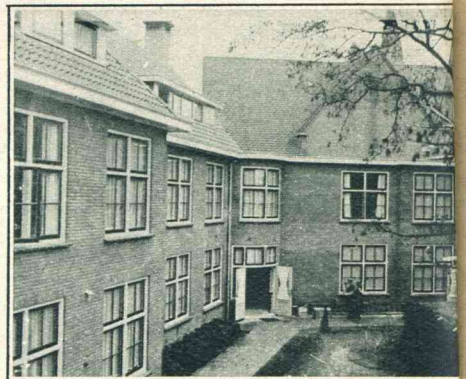

Minister Marchant (Onderwijs) bracht een bezoek aan het Instituut voor doofstommen te Groningen en aan de Vakschool voor meisjes.

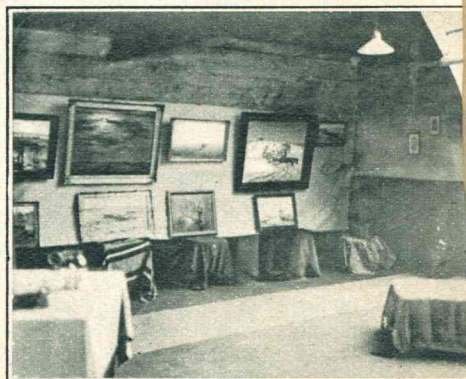
GEMENGD FOTO-NIEUWS

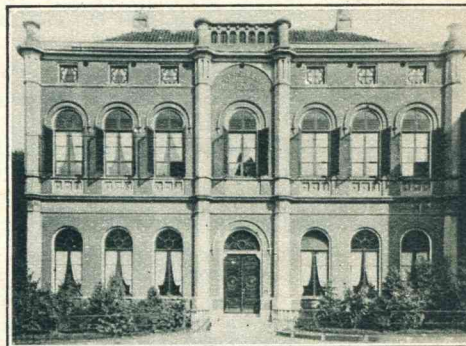
Emmen, als een centraal punt van landbouw ontgonnen veengebied, krijgt binnenkort een Landbouw-Huishoudschool. Het gebouw is goed als klaar.

De Vilsterenhuizen, een eenwenoude stichting Zwolle voor Tehuis van ouden van dagen, ga van de oude en onvoldoende woningen, wel op verschillende plaatsen te Zwolle zijn gelegen over in een geriefelijken en van diverse gemakken voorzien nieuwbouw. De binnenplaats van het nieuwe gebouw.

De Zwolsche Kunstkring exposeerde deze dagen het werk der leden in het atelier der Brouwerschool. Gedeeltelijk overzicht van 't interieur.

Het Groene Weeshuis aan de Oude Ebbingestraat is nu definitief verlaten; men is verhuisd naar de stichtingen „Hilghestede” en „Pax Sperata” aan den Verlengden Heerenweg.

Tijdens de winkelweek te Leek—Nietap (Groningen) werd voor de kinderen 'n ballonwedstrijd gehouden.

Ds. J. Range te Zuidhorn vierde zijn zilveren jubileum als predikant der Ned. Herv. Gemeente.

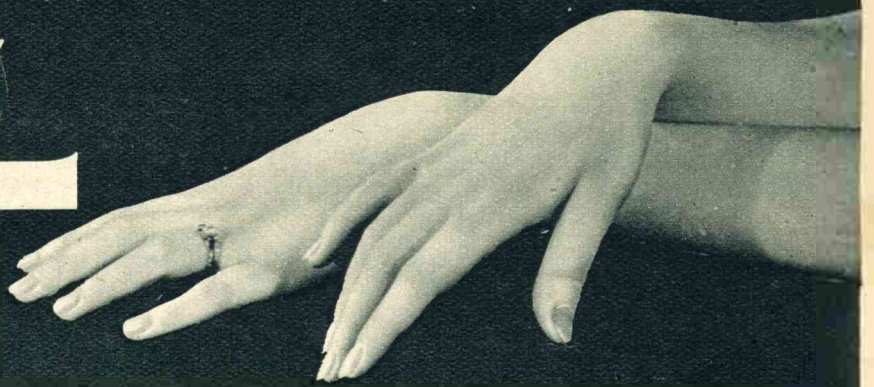
PUROL

maakt

Ruwe Handen zacht

Doos 30-60-90 ct. Tube 80 ct. Bij Apothekers en Drogisten.

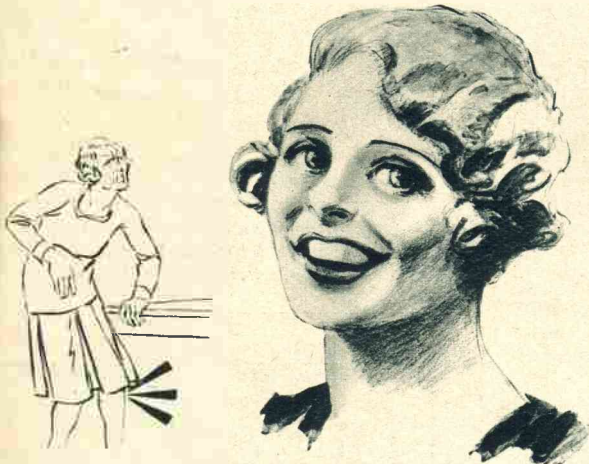
DAMES!

Denkt er aan, de
MODE-ALBUMS

Winterweelde

VLIEGEN WEG!

Schaft U dit kostbaar werk, 't welk U als premie kunt krijgen voor slechts 50 cts., alsnog aan, bij onzen bezorger of agent, vóór het te laat is!

Haar knieën weigerden

Gevolg van verwaarloosde reumatiek...
Verlichting van een lijden van 14 jaar!

Hier volgt een brief die bewijst dat zelfs een lang verwaarloosde reumatiek voor het juiste middel zal wijken.

„Ongeveer 12 tot 14 jaar lang heb ik nu aan reumatiek geleden en, dom genoeg, nooit ernstig geprobeerd het kwijt te raken. Het soort reumatiek dat ik had ontnam mij het gebruik van handen en knieën eensklaps weigeren, zoodat ik neerviel als een stoel of tafel in mijn nabijheid was. Eindelijk besloot ik dan Kruschen Salts eens te probeeren — ik nam een ernstige proef — en nu voel ik me een ander wezen. Ik kan nauwelijks zelf gelooven, dat ik zoo korten tijd geleden nog met een stok rondstroomde.
Mevr. M. L. P.”

Kruschen Salts

Rheumatiek wordt veroorzaakt door onvoldoende werking der inwendige organen; een toestand, waarvan de lijder zich zelden bewust is. Maar het wordt een ongemerkte ophooping van afvalproducten en een daarmee gepaard gaande vorming van stoffen, die schadelijk zijn voor den geheelen gezondheidstoestand. En deze stoffen ondermijnen het gehele gestel.

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0,90 en f 1,60 per flacon. Stralende gezondheid voor één cent per dag. Let op dat op het etiket op de flesch zoowel als op de buitenverpakking de naam Rowntree Handels-Maatschappij Amsterdam voorkomt.
Imp. N.V. Rowntree Handels-Mij., Heerengracht 209, A'dam-C.

„MAAK ZE
ZELF!”

vindt Kannertegen

Maak Uw Kerstgeschenken dit jaar zelf. Het is zoo gemakkelijk, als U zelf iets breit en zoo dankbaar als U Everlasting gebruikt: keus uit 46 kleuren, krimpvrij, wasch- en lichtecht... gewaarborgd! Kent U ons breiboek „Handwerkvreugd”? Daarin staan tal van voorbeelden met duidelijke beschrijvingen. Wist U, dat Everlasting ook veel gebruikt wordt voor de verrassend mooie Smyrna-techniek? Vraag Uw winkelier, of ons, hierover nader.

Everlasting

KAN ER TEGEN!

● 46 kleuren, Indanthren-geverfd, volgens het „TROLASOL”-systeem, dat zon-, wasch- en kleurechtheid waarborgt. Plus een zeldzaam goede kwaliteit „ongebleekt” - de moeite waard om die te probeeren! Gegarandeerd gewicht 100 Gram.

N.V. STOOBANDFABRIEK VAN ENGELN & EVERS - HEEZE (N.B.)

HONIG'S BOUILLONBLOKJES thans 6 voor 10 ct.

Het bestuur van de Ambachtschool te Heerenveen, die 25 jaar bestond.

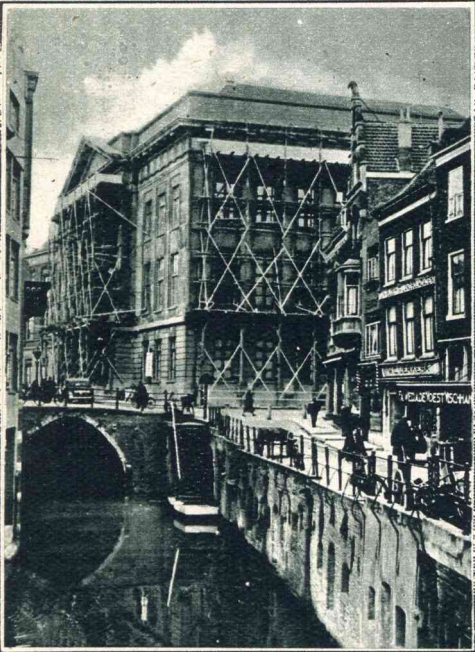
De Ned. Herv. Meisjesvereniging „Bidt en Werkt” te Groningen heeft haar 40-jarig bestaan gevierd.

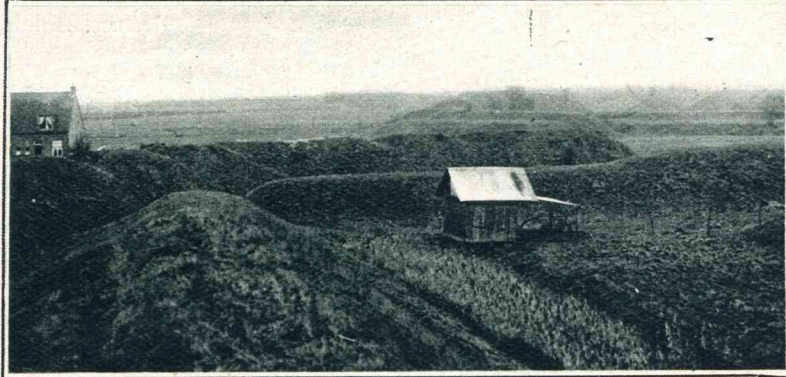
De Vrijwillige Brandweer van Apeldoorn, die het gouden bestaansfeest heeft gevierd. In het midden burgemeester W. Roosmalen-Nepven.

Burgemeester Fockema Andreae van Utrecht, benoemd tot Commissaris der Koningin in Groningen, nam afscheid van de gemeente-ambtenaren. Een album werd aangeboden met de namen der schenkers van het door Israëls te schilderen portret van den burgemeester, dat in het stadhuis zal worden opgehangen.

Het raadhuis van Utrecht staat in de steigers voor de hoognoodige reparatie van het gebouw.

De vestingwallen te Doesburg, die binnenkort geslecht zullen worden.

Aengwirden, de gemeente die zich het sterkst verzet tegen „Heerenveen-Eén”, breidt zich den laatsten tijd sterk uit. De nieuwe, breede van Maasdijkstr.

Wethouder H. Crevels van Renkum werd benoemd tot burgemeester van Gendt (Betuwe).

Te Enschede overleed ir. A. Lengton, die van 1919 tot 1929 directeur der gemeentelijke elektrische bedrijven aldaar was.

Zondag 10 December zal de Vrije Evangelische Gemeente te Leeuwarden haar 75-jarig bestaan in een feestelijke bijeenkomst, in haar geheel verbouwd en vergroot kerkgebouw aan het Molenpad, herdenken. We geven hier 'n foto van 't vergrootte kerkgebouw

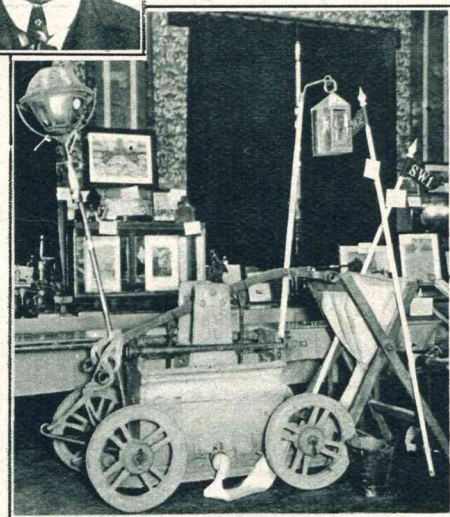

Het echtpaar F. v. Agteren—Looyer te Assen vierde zijn gouden huwelijksfeest.

De installatie van jhr. mr. O. van Nispen tot Pannerden als burgemeester van Pannerden.

GEMENGD FOTO-NIEUWS

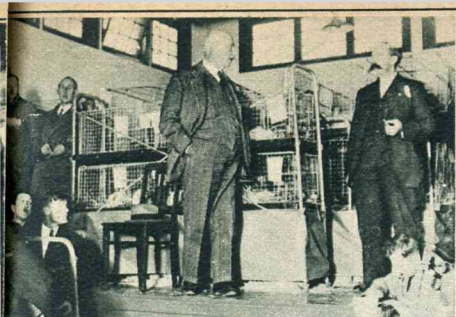

Een brandspuit van Jan v. d. Heyden, gemaakt in 1710, welke te bezichtigen was op de tentoonstelling bij het gouden feest der Apeldoornsche Brandweer.

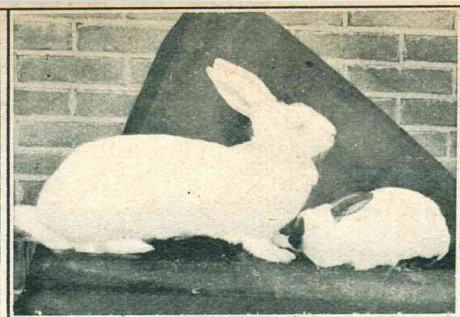
Door den Hoogeerw. Heer Deken Vaas werd de eerste steen gelegd van de nieuwe R.K. kerk te Huizum (Fr.).

Een eigenaardig zelfportret van den fotograaf te Steenwijk, die een foto wilde maken van den verlichten toren tijdens de Winkelweek

Te Twello werd Zaterdag en Zondag een belangrijke pluimveetentoonstelling gehouden, die geopend werd door den burgemeester van Twello, mr. A. C. baron v. d. Feltz (midden).

Een mooie witte Vlaamsche Reus, eig. E. Winterrink te Twello, en een mooi exemplaar Russische Brandneus, eig. Weijs te Wilp, beide 1e prijswinnaars.

Te Deventer werd de belangrijke wedstrijd R.O.D.A. — Robur et Velocitas gespeeld, die in een overwinning van 6—0 eindigde voor Apeldoorn. Een tweetal Robur-verdedigers aan het werk bij een Roda-aanval, die afgeslagen werd.

De nieuwe brug te Nijverdalen, die de ouderwetsche ophaalbrug vervangt, is in gebruik genomen.

Op de Rijnkade te Arnhem wordt ruimte gemaakt voor de opritten der nieuwe Rijnbrug.

Het elftal van Heracles is met 3 punten voorsprong bovenaan gekomen door de overwinning met 3—1 op P.E.C.

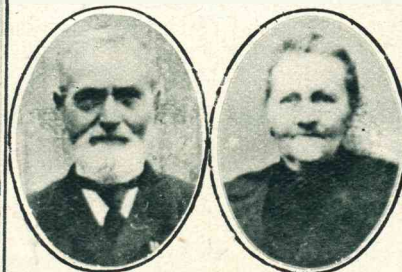

Te Deventer werd een belangrijke duivententoonstelling georganiseerd door de Combinatie Salland, waaronder de plaatsen vallen Apeldoorn, Zutphen, Brummen, Lochem, Twello en Deventer. Honderden vogels waren ingezonden. Onze foto toont 'n overzicht van de tentoongestelde vogels (door den velen rook, eenigszins onscherp).

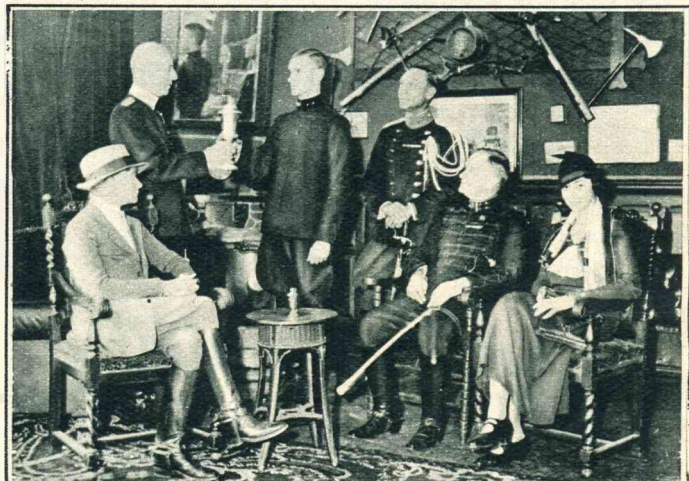
Te Utrecht won Velox met 2—1 van T.O.G.

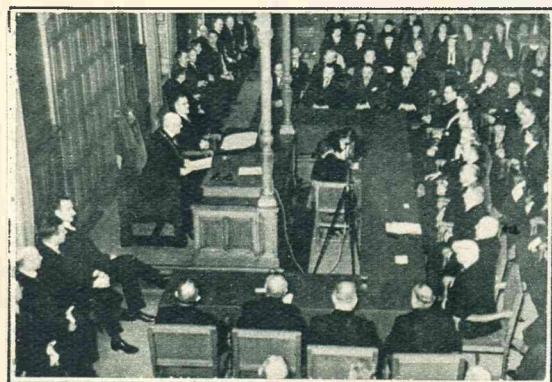
Onder groot vermaak van de jeugd werd te Enschede een boomplantdag gehouden; ook de jubileum-kastanje van den A. N. W. B. werd gepoot.

Het echtpaar L. v. Dorsten—Geritsen te Den Haag vierde het zeldzame feit van zijn 70-jarige echtvereeniging.

In de cantine van de Rijkschool te Amersfoort werd door overste v. Reeden de Rijkschoolbeker uitgereikt aan luitenant Greter.

De laatste Utrechtsche raadszitting met burgemeester Fockema Andreae in de Statenzaal te Utrecht.

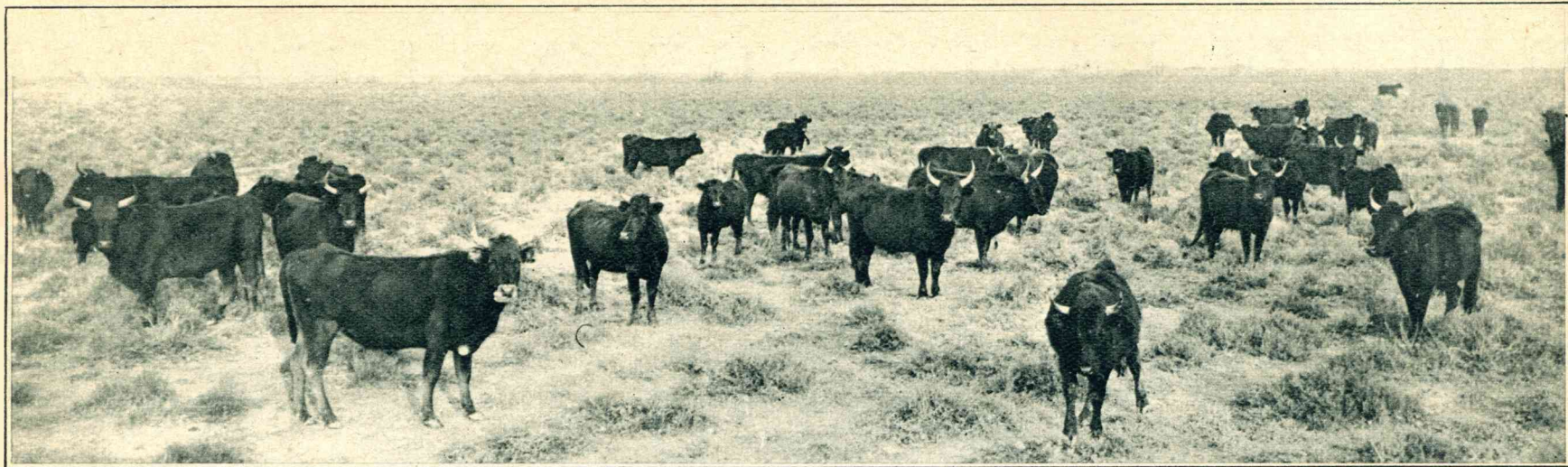

De gereformeerde Jongelingsvereeniging te Holten vierde haar zestig-jarig bestaan.

De patrouille van de Rijkvereeniging „Varsseveld en Omstreken”, bestaande uit de heeren B. ten Brinke, J. Huitink, H. ten Have en F. Huitink (van l. naar r.), won den eersten prijs op de Rallye Paper bij Arnhem, uitgeschreven door de Arnhemsche Carroussel Sociëteit.

Het Comité „Winterhulp” te Enschede telt de opbrengst van de collecte, die aldaar werd georganiseerd. Er was ruim f 1800 opgebracht.

Een kudde stieren in het vrije veld van de Camargue

De stieren die oud genoeg geworden zijn, worden van de kudde afgescheiden en naar het dorp gedreven.

Een van de dieren wordt overmand en naar het vuur geleid.

Onnadenkend of wreed?

Over stierengevechten hoeven wij niet meer te schrijven; die onbegrijpelijke „sport” in een deel van Zuidelijk Europa is bekend genoeg. Minder bekend is misschien het fokken van vechtstieren in Camargue (Zuid-Frankrijk), waar op de uitgestrekte vlakten groote kudden stieren worden gehouden. De dieren, die oud genoeg geworden zijn, vangt men, om ze te laten „optreden” in openlucht-stierengevechten, die weliswaar verboden zijn, maar toch geregeld worden georganiseerd, omdat de ondernemers er zooveel mee verdienen, dat, als het tot een gerechtelijke vervolging komt, de hooge boete er heusch wel af kan. De lijdensweg van den vechtstier begint echter pas met de „Ferrade”, een gewichtigen dag voor de mannen van Camargue. Uit den verre omtrek komt dan iedereen naar een bepaald dorp; waarom? Om te zien, hoe een jonge stier wordt opgejaagd, gevangen genomen en door een troep mannen op den grond wordt gedrukt. Met een gloeiend ijzer wordt dan het arme dier het brandmerk van zijn eigenaar in het vleesch geperst. Woest van pijn vliegt de stier na de marteling op en valt in het dolle zijn pijnigers aan, die dan gelegenheid krijgen om hun „moed”, vlugheid en kalmte te toonen. Iedereen, kinderen en vrouwen ook, willen de „Ferrade” bijwonen, zoodat een vreemdeling zich afvraagt, of bij dezen ongelijken strijd van dier tegen menschen alleen onnadenkendheid in het spel is, of dat het een uiting is van voor ons onbegrijpelijke wreedheid.

Zelfs vrouwen willen zien, hoe de stier wordt gebrandmerkt.

Na het brandmerken rukt het dier zich los en valt in het wilde weg de omstanders aan. Bij het nu volgend gevecht tusschen menschen en stier moet beoordeeld worden, of hij waardig is om in een groot, „echt” stierengevecht op te treden.

PUZZLES EN PROBLEMEN

Correspondentie over deze rubriek gelieve men te richten aan de redactie, met vermelding: Puzzle-rubriek.

KRUISWOORDRAADSEL No. 20

HORIZONTAAL

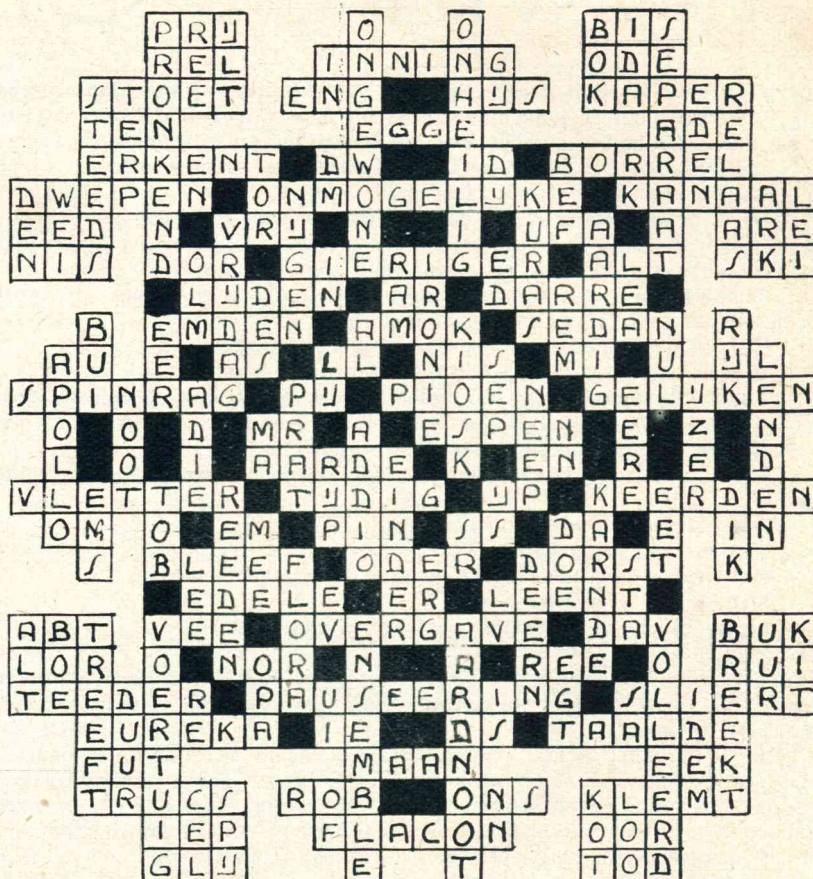
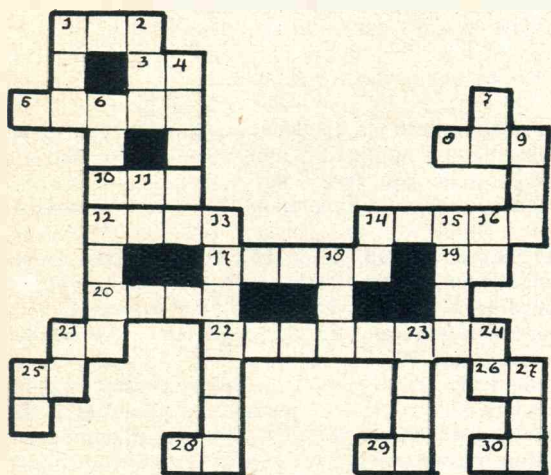
- 1 van zeep gemaakt
3 gereed
5 graafwerktuig
8 kom

VERTICAAL

- 10 groei
12 delfstof
14 telwoord
17 huldebewijs
19 bijwoord

VERTICAAL

- 1 vocht
2 smalle weg
4 gezellige bijeenkomst
6 weg
7 dam langs het water
9 huisdier
11 voertuig
13 enkele
14 daar
15 toespraak
16 de oudste
18 verschrikkelijk
21 versterkend voedsel
23 begeerte
24 in dit oogenblik
25 familielid
27 horizont

Oplossing van Kruiswoordraadsel No 19 in 't nummer van 24 November.

OPLOSSINGEN PROBLEMEN VORIGE RUBRIEK

Alles betreffende deze rubriek te adreneren aan den heer H. de Jongh.

304. (H. de Jongh)

De stand was:

Zwart: 2, 3, 6, 8, 12, 13, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 23, 26.

Wit: 27, 28, 32, 34, 35, 36, 37, 38, 42, 43, 44, 45, 47, 48.

Wit wint minstens een schijf als volgt:

1. 34—29! 23:34
2. 28—22 17:28
3. 32:25

Wit heeft een schijf gewonnen, want indien Zwart:

3. ——— 15—20 (a)
4. 25:14 34—40
5. 45:34 13—19
6. 14:23 18:49

dan Wit:

7. 38—32! enz. met behoud der gewonnen schijf.

(a) 3. ———, 16—21? 4. 27:16, 15—20; 5. 25:14, 34—40; 6. 45:34, 13—19; 7. 14:23, 18:49; nu volgt echter: 8. 38—32!; 49:27; (Indien 8. ———, 49:21, 9. 16:27!) 9. 16—11, 6. 17:10. 37—31! enz. wint.

TER OPLOSSING:

305.

Voltaire zou eens het volgende briefje ontvangen hebben:

„Je vous invite $\frac{p}{a}$ à $\frac{ci}{sans}$ ”

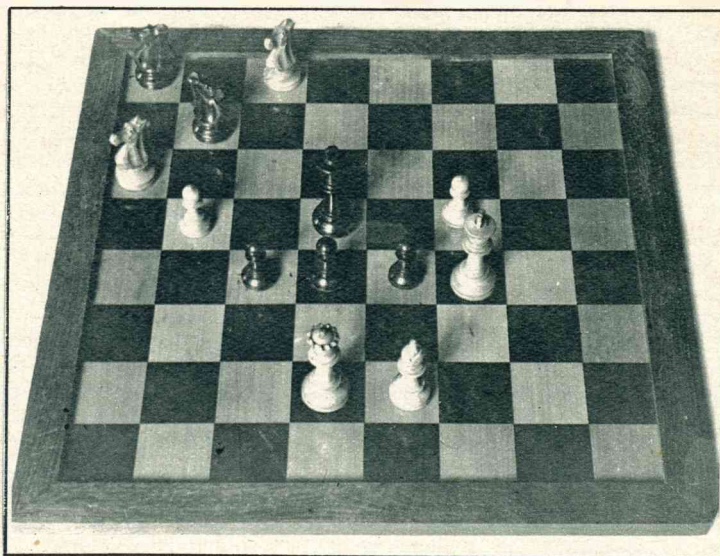
En zijn antwoord „G a” deed het bekende raadseltje ontstaan:

Wat beteekent G a? Antwoord: J'ai grand appétit. („G” grand „a” petit)

Si non è vero.... Het ontcijferen der invitatie zal nu niet veel moeilijkheden meer opleveren....

306.

Gevraagd worden drie op elkander volgende getallen (dus bijvoorbeeld: 1, 2, 3; 27, 28, 29; maar zoo, dat hun product gelijk is aan drie maal de derde macht van het kleinste getal.

307.

Auteur: Marius Fabre.

Stand in cijfers:

Zwart: 4, 8, 9, 10, 13, 18, 22, 26, 27, 28.
Wit: 29, 30, 36, 38, 39, 40, 41, 46, 48, 49.
Wit speelt en wint.

308.

Auteur: D. Andrieu.
„La Stratégie”

Stand in cijfers:

Wit: Kf4, Dd2, Le2, Pa6, Pc8, pionnen b5, f5.
Zwart: Kd5, Pa8, Pd7, pionnen c4, d4, e4.
Mat in twee zetten.

309.

Indien een getal van vier cijfers: abcd, door 7 deelbaar is, dan is bcd—a het ook.
Waarom?
Hieronder eenige voorbeelden:
abcd = 8638. 8638 is deelbaar door 7 (8638:7 = 1234)
bcd—a = 638—8 = 630. 630 is

eveneens deelbaar door 7 (630:7 is 90).

6538 is deelbaar door 7.

533—6=527, is deelbaar door 7.

3059 is deelbaar door 7.

059—3 = 56, is deelbaar door 7.

5439 is deelbaar door 7.

439—5=434, is deelbaar door 7.

De verklaring is vrij eenvoudig

310

De heeren Hendriks en Jansen en hun zoon, Frits en Gerard, koopen boeken. Ieder boek kost een aantal guldens, gelijk aan het aantal gekochte boeken.

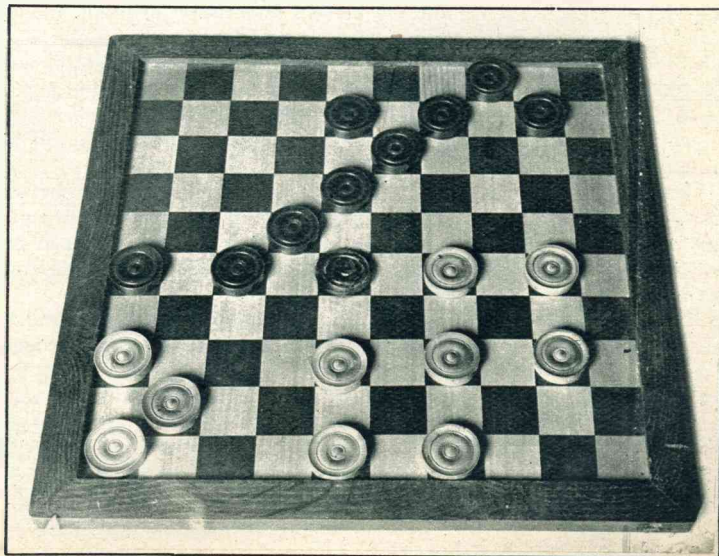
De vader besteedt 15 gulden meer dan de zoon.

De heer Hendriks heeft drie boeken minder gekocht dan Frits. Hoe heet de vader van Gerard?

CORRESPONDENTIE

L. v. d. R. te A. Uw tweezet is bij-oplosbaar: 1. Ld5—f7 enz.

H. V. te A. No. 2 wordt geplaatst, maar van no. 1 is de eindstand niet te winnen; 7. ———, 27—31! enz. is gemakkelijk remise.

WAT TUCHT VERMAG

Toen lady Kendall haar echtgenoot vertelde, dat zij van plan was een Oceaanvlucht te maken, verzocht hij haar dringend dat toch niet te doen. Zij had het recht niet meer, zei hij, om haar leven te wagen, zij moest denken aan haar man en haar twee lieve kinderen.

„Ben je nog niet beroemd genoeg?” vroeg hij haar.

„Nee. Ik denk aan den tijd, dat ik oud zal worden en jij dan een bekende persoonlijkheid in Engeland zult zijn. Ik moet iets hebben, wat mij dan met het leven verzoent, want wat zal er van mijn roem overblijven?”

Hij begreep wel, dat zijn aandringen nutteloos was en vroeg: „Natuurlijk heb je het radiotoestel aan boord?”

„Nee. Ik neem niet meer mee dan hoogst noodzakelijk is.”

„Ik wou, Margaret, dat ik je onder mijn tucht had!”

„Tucht? Niemand krijgt mij onder de plak. Geen man zal mij dwingen iets te doen, wat ik niet wil. Bovendien, Robert, toen je met mij trouwde, heb je gezegd, dat je mij nooit zou beletten te vliegen.”

„Maar hoe zou ik kunnen denken, dat je zoo iets waaghalzerigs wilde doen?”

„Dat had je toch wel kunnen raden.”

„Wanneer zal het gebeuren?”

„Dat weet ik nog niet. In alle geval is de kist kant en klaar.”

„Heb je het je moeder gezegd?”

„Lieve hemel, nee. Niemand weet er iets van.”

Toch ging dien avond al het nieuws door geheel Londen, dat lady Margaret Kendall, de beroemde wereldreiziger, van plan was een solovlucht naar New-York te maken.

Den volgende morgen vertrok zij ten aanschouwen van duizenden bewonderaars. Zij stond naast haar eendekker, groot, slank, gekleed in een overall, haar grijze oogen schitterend van opwinding, haar golvend, donker haar wuivend in den wind, terwijl de persfotografen hun opnamen maakten.

„Ik ben eerder in New-York, dan Lindbergh in Parijs was,” zei zij, toen zij instapte.

Toen het vliegtuig opsteeg, kwam er een auto in volle vaart aanrijden en een heer sprong eruit. „Is lady Kendall vertrokken?” vroeg hij een der bedienden.

„Ja, zoo juist. Kijk maar.”

Er werd hoera geroepen. Een dame zei droefgeestig: „Wij zijn de laatsten, die lady Kendall in leven hebben aanschouwd.”

„Sst,” zei een andere, „daar ginds staat haar man.”

Met een omringden hem de persfotografen. Zij hadden medelijden met hem, want hij zag er bedroefd uit, maar ja, sport is sport.

Dien avond stond er in de bladen een uitvoerig bericht over de vlucht; er werd bij vermeld, dat haar echtgenoot niets van het vertrek geweten had en toevallig door een vriend op de hoogte was gesteld. In latere edities werd dit tegengesproken. Lord Kendall had van het eerste oogenblik de plannen van zijn vrouw goedgekeurd en zijn toestemming gegeven.

Nu was er niets anders te doen dan op nieuws te wachten. Aan beide zijden van den Oceaan werd er verlangend naar uitgezien. Aan boord van een stoomboot der Cunard Line had men het geluid van den motor gehoord, ook een Fransch schip meldde dit draadloos.

Daarna kwam er geen nieuws meer. Lady Kendall was verdwenen en de bries, die op den morgen van het vertrek zich zoo aangenaam had doen gevoelen, was geworden tot een storm, bijna een orkaan.

Hoewel Margaret's moeder halfdood van angst was, vertrouwde lord Kendall dat alles wel terecht zou komen. Verslaggevers, die telkens weer zich bij hem lieten aandienen, vernamen van hem, dat hij elk oogenblik een telegram verwachtte, dat zijn vrouw veilig in New-York was aangekomen. Experts op luchtvaartgebied zagen de zaak pessimistisch in, want de vliegenierster was al tien uur over haar tijd en het was niet mogelijk, dat zij New-York had bereikt met den weinigen voorraad aan benzine, dien zij mee genomen had.

Toen alle hoop vervlogen was, kwam er een draadloos bericht van den kapitein van een vrachtboot, De Meeuw, dat lady Kendall aan boord was en in goeden welstand verkeerde. De opwinding en de vreugde waren groot, zoowel in Londen als in New-York, want de koene vliegenierster was in beide werelddeelen beroemd. De kranten zonden het eene draadloze telegram na het andere de lucht in om meer bijzonderheden te vragen. Als lady Kendall een volledig bericht over haar redding wilde zenden, kon zij zelf het bedrag van haar honorarium bepalen. Maar er kwam geen antwoord.

Vier dagen gingen voorbij en toen werd een S.O.S.-bericht opgevangen door wel een half dozijn schepen. Maar op draadloze vragen omtrent de positie van het schip kwam geen antwoord, wel een paar uur later een bericht aan de eigenaars van de boot, dat alles aan boord in orde was en dat men op weg was naar de haven van bestemming.

Een maand later kwam lady Kendall onopgemerkt in Londen aan. Zij leek vermoeid en terneergeslagen. Met de grootste moeite bewogen haar de verslaggevers om iets over haar vlucht te vertellen. Zij zei, dat zij op het punt was geweest te verdrinken en dat zij haar leven verschuldigd was aan den kapitein en de bemanning van De Meeuw, die haar met de grootste vriendelijkheid hadden bejegend. Toen men haar vroeg, wanneer zij weer een vlucht dacht te doen, zei zij, dat zij er voorgoed van had afgezien.

Niemand geloofde dit. De menschen beweerden, dat dit weer een van haar grillen was, maar zij hadden ongelijk, want wat zij gezegd had, meende zij.

Zij vestigde zich kalmpjes met haar man en kinderen op zijn landgoed ergens in Essex, en men hoorde niets meer van haar.

Ruim anderhalf jaar na haar terugkomst bereikte De Meeuw Londen met een lading graan uit Australië. Kapitein Hall en zijn eerste stuurman zaten in een klein café dicht bij de haven en dronken tevreden en kalm hun glaasje bier. Een jongeman, netjes, maar eenvoudig gekleed, kwam binnen, ging langs de twee zeelieden en vroeg: „Willen de heeren mij het genoegen van hun gezelschap gunnen?”

„Zeker, met plezier,” was het antwoord en de jongeman zette zich aan hun tafeltje. Aan den kellner werden drie glazen bier besteld.

Nadat men elkanders gezondheid had gedronken, vroeg de jongeman: „Pas aangekomen van een verre reis?”

„Ja, dat raadt u goed.”

„Als ik vragen mag, hoe is de naam van uw schip?”

„De Meeuw.”

„Zoo, zoo...” De jongeman scheen na te denken en vroeg dan: „Is dat niet het schip, dat die vliegenierster oppikte?”

„Lady Kendall?” zei de kapitein. „Ja, dat is het.”

„Ik heb er iets van gelezen,” hernam de jongeman. „Niet veel bizonders, dat dametje, hè?”

„Nou, dat zou ik zoo niet zeggen. Zij had een hoofdje en toonde dat, lieve hemel! Zij worstelde tegen, maar toen zij zag, dat het haar niets hielp, onderwierp zij zich en was niet haatdragend. En dat is toch ook wat waard.”

„Het moet wel interessant zijn geweest,” zei de jongeman. „Heeft lady Kendall u niet veel moeite veroorzaakt?”

De kapitein dronk zijn glas leeg, zette het met een bons op tafel en zei: „Ik wil niet beweren, dat zij ons geen moeite veroorzaakte, maar het is de waarheid, dat zij het probeerde te doen. Vanaf het oogenblik, dat zij aan boord kwam, druipnat, tot ik haar flink te pakken had, was zij wat je zou noemen...”

„Lastig,” zei de jongeman.

De kapitein en de stuurman keken elkander aan en dan lachten zij beiden.

„Ja, lastig, dat is het woord,” zei de kapitein.

„In welk opzicht?”

Maar de kapitein liet zich niet overhaasten en ging op zijn afgemeten toon verder. „Het was de uitkijk, die haar het eerst bemerkte; het vliegtuig ging toen laag over de golven. Hij kwam mij waarschuwen en zei: „Dat is lady Kendall, en zij zal verdrinken.” Ja, dat leek er wel op. Ik gaf order een der reddingsboten te strijken. Terwijl wij bezig waren, zagen wij den eendekker lager en lager dalen en ten slotte met den neus vooruit onder water schieten. Op hetzelfde oogenblik was de reddingsboot al beneden. Ik liet de machine stoppen en...”

„Hoe was het weer?” vroeg de jongeman.

„Nu, voor September was het niet kwaad, maar toch erg genoeg. Er waren dikke wolken in de lucht en witte koppen op de golven. Ik wist wel, dat onze boot het halen zou, maar ik dacht: „Waarom moet zoo'n gekke vrouw niet alleen haar eigen leven wagen, maar bovendien dat van zes mannen, zonder aannemelijke reden? Ik kon haar in het water zien zoo duidelijk als ik u nu zie. De tweede stuurman greep haar bijtijds en ik gaf order om bij te draaien, terwijl de matrozen in de reddingsboot roeiden wat zij konden. Toen zij langs boord kwamen, hebben wij de boot opgeheschen en kwam ik van de commandobrug om eens te zien naar de vrouw, die wij gered hadden. Zij droeg een overall en een grooten bril; bovendien had zij een zwemvest aan, zoodat het nogal een rare figuur was.”

„Het was een mooie vrouw,” zei de stuurman. „Zij was groot en gebruind en had kort, donker, golvend haar. Heel mooi!”

„Ja, dat is zoo,” gaf de kapitein toe. „Men zou niet gezegd hebben, dat zij toen al zooveel mijlen gevlogen had...”

„Ik ben lady Margaret Kendall,” zei zij.

„Zoo,” zei ik, niet al te best gehumeurd. „De hofmeester zal u een vrije kooi wijzen. Doe daar die natte pluim uit en kruip onder de dekens om warm te worden.”

„Wilt u een radiotelegram uitzenden, dat u mij opgepikt heeft?” vroeg zij.

„Dat zal ik doen, mevrouw,” zei ik.

„Is er geen vrouw aan boord?” vroeg zij.

Een beetje kortaf antwoordde ik: „Nee.” De hofmeester zou alles voor haar doen, wat noodig was.

„O, ik kan mijzelf wel helpen,” zei zij en zij keek den hofmeester een beetje....

„Verwaand...” zei de stuurman.

„Juist, verwaand en vooral uit de hoogte aan. De man werd rood van kwaadheid, maar ik ging naar de commandobrug, want het weer beviel mij niet.

Een half uur later kwam de hofmeester bij mij en zei: „Lady Kendall wil u onmiddellijk spreken.” De man zag er vreemd uit.

„Wat had zij?” vroeg ik.

„Ik durf het u niet te zeggen,” antwoordde hij.

Lady Margaret zat op het bed in de kooi, gehuld in een schoone pyama van den tweeden stuurman, en zij keek woedend.

„Ik hoop, dat u niet zeeziek bent, mevrouw,” zei ik.

„Kapitein, ik ben nooit zeeziek,” zei zij. „Ik begreep uit hetgeen die hofmeester van u zei, dat u naar Kaap de Goede Hoop gaat. Toen ik in de lucht uitkeek naar een stoomschip, meende ik zeker te zijn, dat u op weg was naar de Vereenigde Staten.”

„Onze bestemming is Dakar en Kaapstad,” zei ik.

„Dat is erg vervelend,” antwoordde zij mij. „Luister, kapitein, u zult het roer moeten omgooien om een schip te zoeken, dat naar New-York vaart. Ik ben niet van plan naar Kaapstad te gaan.”

Ik zou het niet geloofd hebben, als ik het niet met mijn eigen ooren gehoord had. Kalm zei ik: „Lady Kendall, u heeft te gaan, waarheen ik u meeneem en u moet u goed in het geheugen prenten, dat ik hier baas ben en u niet.”

„U heeft niets over mij te zeggen,” beweerde zij.”

„Zei zij dat?” vroeg de jongeman.

„Ja, dat zei zij,” antwoordde de kapitein. „Zij zei: Geen man ter wereld is mij de baas kunnen worden en dat zal ook nooit gebeuren. Ik heb heel mijn leven mijn eigen zin gedaan en nu zal ik dat ook doen.”

„Dat is mogelijk,” antwoordde ik. „Maar nu bent u op mijn schip, waar u heeft te doen, wat u gezegd wordt. U zult mijn bevelen van nu af aan gehoorzamen, zooals trouwens iedereen hier aan boord.”

„Voor den drommel, dat zul je eens zien!” zei zij.

„Wij houden niet van zulke woorden in den mond van een vrouw. Als u zoo voortgaat, kunt u last met ons krijgen.”

„Och, oude gek!” zei zij.

„Goed, vrouwtje,” zei ik. „Nog één zoo'n woord en u krijgt arrest voor de heele reis.”

Zij keek mij aan en fluisterde: „Sapperloot, ik geloof, dat hij het meent!”

Ik verliet haar en ging naar de kajuit, waar de marconist mij opwachtte en zei, dat hij geen raad wist. Al de kranten van Engeland en Amerika en al de persbureaux zonden boodschappen uit naar lady Kendall. Wat moest hij doen? Den geheelen nacht opblijven?

Ik antwoordde hem: „Sparks, doe je gewonen dienst. Dat is alles. Als er particuliere telegrammen voor de lady komen, kun je die aannemen, maar al die kranten hebben niets te doen met mij en mijn schip.”

Wel, dien nacht kwam de storm en...”

„Nou, wij kregen ons deel,” viel de stuurman in.

„Tegen den morgen kregen wij golf van golf overboord. Ik vroeg den hofmeester of hij ook wist, hoe lady Kendall geslapen had, maar hij wist het niet. En toen kwam zij in de kajuit, gekleed in een leeren rijbroek en hooge laarzen, die zij onder haar overall gedragen had, met 'n blauw flanellen hemd met lossen boord en das. Ik ben een ouderwetsche man en ik schaam mij daarover niet, maar geen jonge vrouw heeft ooit aan boord van mijn schip een rijbroek gedragen en dat kon ik ook nu niet dulden.

Zij zei goedenmorgen, zoo'n beetje uit de hoogte, ging aan tafel zitten en keek naar wat daar stond. „Wat is dat?” vroeg zij.

„Havermout,” zei ik.

„Laat dat wegnemen. Ik wil ham en gebakken eieren,” zei zij.

De hofmeester viel bijna flauw. „Maar, mevrouw,” zei hij, „het is vandaag geen Zondag! U kunt niet elken dag ham en eieren krijgen. Er is ook gebakken visch, koud vleesch met uien.”

„En eet u dat?”

„U zou geen betere tafel kunnen vinden op welke vrachtboot ook,” zei ik.

„Men is nooit te oud om te leeren,” zei zij. Zij at een beetje geroosterd brood en dronk een kop thee, daarna zei zij, dat zij naar het dek ging om wat frissche lucht te happen.

„Het waait erg,” zei ik.

„O, daar ben ik niet bang voor,” antwoordde zij.

„U moest iets warms aandoen,” zei ik. Een der matrozen viel bijna over zijn eigen voeten om haar zijn blauwen jekker met twee rijen koperen knopen te brengen.

Toen zij weg was, zei ik tot den hofmeester: „Neem die nieuwe, grijze wollen deken van mij en maak daaruit een rok voor haar.” Hij zei, dat hij dat niet kon. Dan was er de zeilmaker, die wel met de naald kon omgaan; die wilde het wel doen, maar hij zei, dat hij haar de maat moest nemen. Ik vroeg hem waarom en hij antwoordde, dat hij toch moest weten hoe wijd de gordel moest zijn.

Ik zei hem, dat hij er maar een paar gespen aan moest zetten, zooals aan onze broeken, dan kon zij de rok zoo dicht trekken als zij zelf wilde.

Toen ging ik naar de brug en weet u, wat ik daar vond?”

„Nee, dat weet ik niet,” antwoordde de jongeman.

„Wel, ik vond daar de lady, brutaal als de galg, babbelend met den stuurman. Ik zei: „Lady Kendall, niemand mag zonder mijn permissie op de commandobrug komen. Ga direct naar beneden.”

„Wat bent u lomp, kapitein,” zei zij.

Toen werd ik nijdig en schreeuwde: „Naar beneden zeg ik je en probeer niet uit de kajuit te komen, tot ik daar ben geweest om met je te spreken.”

Het leek, dat zij verbijsterd was, en zij ging.”

„Ging zij?” vroeg de jongeman.

„Ja, zij ging. En intusschen maakte de zeilmaker een rok uit de deken. Zoo gauw die klaar was, zei ik den hofmeester het ding aan haar te geven en te zeggen, dat zij den rok moest aandoen. Hij kwam terug, kokend van woede, en zei, dat zij hem had verteld, dat hij het eenige oude wijf aan boord was en dat hij den rok zelf maar moest aandoen. Toen ging ik naar de kajuit.

„Lady Kendall,” zei ik, „wat beteekent dat?”

„Het beteekent, dat ik zoo iets afschuwelijks niet zal dragen.” Zij zat op den divan en zag er mistroostig uit.

„U zult dien rok dragen, anders krijgt u geen eten.”

„Dat kan mij niet schelen, het eten is niet te genieten.”

„Best,” zei ik. „Dan blijft u voor de rest van de reis in uw kooi. Dat is de tweede maal, dat ik u dit moet zeggen, maar ik meen het. En als u niet vrijwillig gaat, dan zal ik den hofmeester en den zeilmaker roepen en zij zullen u erheen dragen, al spartelt u nog zoo tegen.”

„Ik spartel niet tegen, ik zal gaan,” zei zij.

Bijna had ik spijt, want zij zag er zoo ellendig uit. En toen kreeg het schip

Zaltbommel in het licht ter eere van de voltooide Waalbrug, de nieuwe verbinding tusschen Noord en Zuid van Nederland. De lichtinstallatie en de kosten van 1000 uur licht per jaar (voorloopig gedurende 3 jaar) zijn door dr. A. Philips aan zijn geboorteplaats aangeboden.

Handen, die tot
het hart spreken...

Zachte, teere vrouwenhanden — hoe vlug kunnen zij hun natuurlijke charme verliezen door huishoudelijk werk, sport of weersinvloeden. Voorkomt U dat, het is nu zoo gemakkelijk. Als U het juiste middel gebruikt, hebt U slechts enkele minuten per dag nodig om ze steeds glad, blank en aantrekkelijk te houden. Dat juiste middel is Kaloderma-Gelee, speciaal voor de verzorging der handen. Kaloderma behoedt ze met volkomen zekerheid voor rood of ruw worden, hoe zeer ze ook dikwijls van huishoudelijk werk of weer en wind te lijden hebben. Het houdt ze jeugdig en teer en maakt ook reeds aangetaste huid gedurende den nacht weer zacht en soepel. Aan Kaloderma-Gelee danken miljoenen vrouwen die onweerstaanbare charme, die steeds van zachte en gesoigneerde vrouwenhanden uitgaat.

★Probeer U eens het volgende: Wrijf U — steeds na het wassen, zolang de huid nog vochtig is — een weinig Kaloderma-Gelee op den rug van de hand, de gewrichten en de vingers. Masseer en kneed U flink een minuut lang en U zult bemerken, dat na afloop hiervan de huid het gelee volkomen heeft opgezogen en reeds in deze enkele seconden merkbaar gladder en elastischer is geworden. Laat U Kaloderma-Gelee 's nachts werken en let U eens op het resultaat!

Onovertroffen tegen gesprongen handen

KALODERMA-GELEE
ter verzorging der handen

In tubes f —,20, f —,35 en f —,60

• WOLFF & SOHN • KARLSRUHE

J. CERATI

HAARKUNDIGE
AMSTERDAM
VOSSIUSSTRAAT 2

Het gebruik van mijn haarpreparaten, ondersteund door mijn methode van haarverzorging, geeft bij dagelijkse toepassing onovertroffen resultaten. Te spreken alle werkdagen van 10—12 en 1—6 uur en des Maandags-, Woensdags- en Vrijdagsavonds van 7—8 uur en volgens afspraak.

INDIEN GIJ

WILT VERKOOPEN
DAN MOET UW
ARTIKEL BEKEND
ZIJN.

★

HET MIDDEL
OM BEKEND TE
WORDEN EN TE
BLIJVEN IS
ADVERTEEREN

Vraagt een adres

van een zieken of eenzamen
Nederlander, om daarheen
geregeld uw nummer van Ons
Land te kunnen zenden, aan

J. P. G. Meeuwse

Vlietstraat 2, Amsterdam (Z.)

Adresstrooken (zonder postz.)
worden U dan toegezonden

DE SCHULD VAN
Tandaanslag!

Voor geen geld ter wereld krijgt U hem terug

WAARSCHUWING: Om Uw mooie tanden te behouden moet ge tandaanslag bestrijden!

Tandaanslag is steeds aanwezig - in iederen mond - op iederen tand - steeds woekt het voort.

Het grootste gevaar van tandaanslag schuilt in tandbederf. In tandaanslag bevinden zich kleine bacteriën, die een scherp zuur afscheiden. Dit zuur verteert het glazuur der tanden, zooals andere zuren gaatjes in hout of stoffen bijten. Steeds dringt dit zuur dieper en dieper door. Tenslotte wordt de zenuw bereikt ... het wortelkanaal wordt geïnfecteerd ... en wanneer niet tijdig geplombeerd wordt, is het onheil niet te overzien. Om de tandaanslag te bestrijden moet

men Pepsodent gebruiken inplaats van gewone tandpasta's. Waarom? Omdat Pepsodent een speciaal materiaal bevat, dat den tandaanslag verwijdert. Dit materiaal in Pepsodent is een van de meest opzienbarende ontdekkingen van dezen tijd. De wijze, waarop ieder spoor van tandaanslag wordt verwijderd, is een openbaring! Algemeen wordt erkend, dat dit materiaal tweemaal zoo zacht is als dat, wat in gewone tandpasta's verwerkt wordt.

Gebruik Pepsodent tweemaal per dag - bezoek Uw tandarts minstens tweemaal per jaar.

Pepsodent is de tandpasta, die den tandaanslag verwijdert

Groote tube f 0.75. dubbele tube f 1.25.

4185

Een benijdenswaardig teint
Door gemakkelijke methode...

Ook al bent U tevreden over Uw huid, ook al is Uw huid nog zoo slecht: Radox zal Uw teint verbeteren.

Radox maakt namelijk in water zuurstof vrij, welke doordringt onder de huid, waar de kliertjes liggen die vetdeeltjes afscheiden, en de huid de frisheid en soepelheid der jeugd geven.

Zelfs het beste teint lijdt door onzuiverheden, die in de poriën dringen, crèmes, poeders etc. Bij verstopte poriën kunnen de kliertjes niet meer behoorlijk functionneeren, waardoor de huid ziekelijk wordt en onfrisch, vlekken en puistjes ontstaan. Water en zeep kunnen dit niet voldoende reinigen. Alleen zuurstof kan de verstopte poriën openen en zuiveren en doordringen tot de onderhuidse weefsels, welke zij verfrist en versterkt.

Wanneer U dus steeds wanneer ge het gezicht wast wat Radox door het water mengt, zal de vrijgekomen, geneeskrachtige zuurstof niet alleen alle puistjes etc. verwijderen; Uw geheele huid wordt verjongd en verfrist. Een zacht, blozend teint zal U een sieraad worden, dat iedereen U benijdt.

Radox is heerlijk geperfumeerd en verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten. Een pak is toereikend voor verscheidene weken.

RADOX nu 70 cts.
per pak

Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209
Amsterdam-C.

Voor onze Lezeressen!

Wij vestigen er de aandacht op, dat de **PATRONEN**, die in ons blad zijn afgebeeld en nog zullen worden, benevens de handleiding, verkrijgbaar zijn

aan een onzer kantoren,

ook bij telefonische bestelling, zoomede door bemiddeling van onze bezorgers en agenten!

De prijzen der patronen zijn:

Voor Rokken, Blouses,
kleine Avondjasjes en
Kinderkleding..... **20 cents**

Voor Mantels
en Japonnen..... **35 cents**

Wie stoort me nu weer in m'n lectuur?

een golf overboord en sloeg op zij. Lady Margaret gleed door de geheele breedte van de kajuit en viel tegen den wand.

„Ik ben ziek,” zei zij. „Ik kan die teerlucht niet verdragen.”

Toen het tijd was voor het middagmaal, zei ik den hofmeester om haar een bord erwtensoep te brengen. Hij kwam dadelijk terug en vertelde, dat zij had gezegd: „Loop naar den duivel!” Ja, het was geen katje om zonder handschoenen aan te pakken.”

„Maar wij hebben haar netjes getemd,” zei de stuurman.

De zeelieden dronken hun glas leeg en de kellner zette volle voor hen neer.

„Hoe heeft u dat gedaan gekregen?” vroeg de jongeman.

„Wacht maar,” zei de kapitein, „u zult het wel hooren. Het duurde twee dagen eer zij weer op dek verscheen.”

„Met den rok aan?”

„Ja, met den rok aan. Zij had van den zeilmaker naald en garen gevraagd en den rok vermaakt.”

„Meent u dat, kapitein?”

„Of ik het meen, kapitein! Zij zei, dat elke vrouw, die in staat is een vlieg-machine met een motor van tweehonderd vijftig paardekrachten te besturen, een groote auto te chauffeeën, of een raceboot door de golven te halen, ook wel een naald kon gebruiken. En zij had er werkelijk iets goeds van gemaakt.”

„Zij kwam aan dek,” ging de stuurman met het verhaal voort, „haar kapsel keurig in orde, in haar blauw flanellen hemd en den grijs wollen rok een beetje over de knieën, met daaronder de hooge, dicht geregen laarzen en zij zag eruit... als een engel!”

„Dichterlijk, hè?” zei de kapitein. „Och ja, stuurlui zijn dat gewoonlijk. Zij hebben aan boord zoo weinig te doen, nietwaar?”

„Dus zag lady Margaret er lief uit?” zei de jongeman.

„Lief?... Och zij wachtte haar kans af. Zij zei tot mij: „Kapitein, u heeft mij schandelijk behandeld, ik waarschuw u, dat u er voor te boeten zult hebben.” Dan heel kalm, maar toch met woede in de oogen: „En u heeft geen enkele van mijn radiotelegrammen doorgezonden.”

„Nee,” zei ik, „ik heb het den marconist verboden. Het eenige bericht, dat ik uitgezonden heb, is, dat u aan boord bent, gezond en veilig. Ik heb order gegeven om de draadloze niet voor uw particuliere boodschappen te gebruiken. U wordt hier alleen maar geduld, mevrouw, en hoe gauwer wij u kwijt zijn, des te liever is het ons.”

Zij lachte en antwoordde: „Dit is de eerste keer, dat een man mij in mijn gezicht zegt, dat ik niet welkom ben.”

„Dan ben ik de eerste man, die energie genoeg heeft om u te weerstaan,” zei ik en liet haar staan. Ik ging naar het kaartenhuis en toen...” de kapitein onderbrak zijn verhaal en zei tot den stuurman: „Vertel verder.”

Deze leunde over de tafel en ging voort: „Ik was bij de commandobrug aan den kant van de machinekamer, toen ik Sparks, den marconist, uit zijn cabine zag komen met een bericht. En toen zag ik de jonge dame als een kat zoo vlug aansluipen. Ik verborg mij, zoodat ik kon zien, wat zij ging uitvoeren, zonder zelf gezien te worden. Zij klom de ladder op, die loodrecht langs de machinekamer hing en ik vroeg mij af, wat zij van plan was. Ik klom haar zachtjes achterna en zag, dat zij in de cabine ging en weet u, wat zij daar deed?”

„Wat dan?”

„Zij was bezig een bericht uit te zenden. Zij scheen alles te kennen wat radio en code betreft. En het bericht was... Raad eens!”

„Wat dan?”

„Drie kort, drie lang, drie kort en dan de naam van het schip. Dan weer drie kort, drie lang, drie kort. In andere woorden: S. O. S. Zoo ver kwam zij. Ik trok haar weg uit de cabine en zij sloeg mij in het gezicht zoo hard zij kon. Maar ik hield haar vast en bracht haar voor den kapitein en vertelde hem, wat zij gedaan had.”

„Nu,” ging de kapitein verder, „nu was ik echt nijdig. Ik zei: „Weet je

wel, kind, dat elk schip, dat dit teeken van ons opvangt, op verdere berichten wacht wat betreft onze positie om ons te hulp te komen? Als je mijn dochter was, zou ik je naar je moeder sturen om een pak voor je broek te krijgen, maar nu je hier aan boord bent, schrijf ik je in op de monsterrol en zul je je kost moeten verdienen als werkvrouw. Je bent een dom, hatelijk schepsel, dat zich verbeeldt, dat de heele wereld geschapen is om het jou naar den zin te maken. Waarom wilde je seinen, dat ons schip in gevaar is?”

„Dat wilde ik niet,” zei zij een beetje verbluft.

„Dat heb je toch gedaan,” schreeuwde ik. „Je weet toch wel, wat S. O. S. beteekent?”

Nu huilde zij bijna en zei: „Het spijt mij. Ik heb zoover niet nagedacht. Het was mij te doen om met een of ander schip in aanraking te komen om rapport te maken over de manier, waarop ik hier behandeld word. Ik wilde de aandacht trekken, dat is alles.”

„Dat komt er allemaal niet op aan. Nu zul je moeten werken.” En ik gaf den hofmeester bevel om haar allerlei karweitjes te laten opknappen. Mijnheer, het deed een zeerob goed te zien, hoe die jonge dame op haar knieën den vloer van de kajuit aan het boenen was, of de kast in de provisiekamer schoonmaakte hetgeen heel erg noodig was. Of de messen stond te slijpen, de vorken en lepels te poetsen. Ik geloof, dat zij bang was, dat ik haar door de politie zou laten inrekenen, als wij in de haven aankwamen.

Daarna hebben wij geen last meer met haar gehad. Zij moest haar maaltijden gebruiken met den derden stuurman en een paar scheepsmaatjes. Zij scheen wel een beetje bang voor mij, maar ik was het niet voor haar en als ik een vork of lepel zag, die naar mijn idee niet goed genoeg gepoetst was, riep ik haar en liet het haar over doen. En zij deed het ook!

Zoo is het gegaan,” zei de kapitein, grinnikend bij de herinnering.

„U heeft er geen idee van, mijnheer, wat zoo'n zee-tucht vermag. Toen wij in Kaapstad aankwamen, was zij een aardige vrouw geworden, een gewoon menschelijk wezen.”

„Hoe is het mogelijk?”

„Ja, mijnheer, zoo was het. Toen zij naar wal zou gaan, zei zij: „Kapitein Hall, u is de eerste man, die mij heeft gedwongen om te doen, wat ik niet wilde.”

Drie maanden later, toen wij in de haven waren met een lading copra, ontving ik een brief van haar met deze twee foto's.”

Kapitein Hall haalde uit zijn leeren portefeuille twee foto's van lady Margaret Kendall; de eerste genomen in rijbroek met hooge laarzen, de andere in een flanellen hemd met een rok uit een deken geknipt, bloote beenen en veel te groote sloffen.

„Die sloffen,” zei de kapitein, „waren van den marconist. Zij had ze van hem willen koopen, maar hij gaf ze haar cadeau, want iedereen aan boord, ik alleen uitgezonderd, was doodelijk verliefd op haar. Op de eerste foto staat: *Ervoor*, op de andere *Daarna*. Wel aardig, nietwaar? Ik zal ze in een lijstje laten zetten en in de kajuit ophangen. Zij zei, dat als wij weer in Engeland waren, zij mij graag nog eens zou zien, maar dat doe ik niet; zij is in staat mij te doen arresteeren.”

„Nee,” zei de jongeman levendig. „Zij meent het. Zij zou u dolgraag weerzien en u ook, mr. Margatroyd. Er werd mij verteld, dat De Meeuw in de haven lag en waar ik u waarschijnlijk kon vinden. Zij is zeer verbeterd, dat moet ik u zeggen. Ik ben u zeer dankbaar voor al de moeite, die u met haar gehad hebt.”

„Dankbaar? Waarom?” vroeg de kapitein. „Wie bent u?”

„Ik ben de man van lady Kendall,” zei de jongeman.

Er kwam een stilte; toen zei de stuurman: „U is wel gelukkig, mijnheer.”

„Ja,” zei kapitein Hall. „U heeft een mooie en uitstekende vrouw.” Hij voegde er bedachtzaam aan toe: „Ten minste: Nu.”

Op reis door Nederland.

Het hart van Arnhem (Velperplein).

T IS WINTER